

ČÍMĚŘSKO

informační list obce Číměř s osadami

leden 2023

Vážení spoluobčané,
dostává se vám do ruky první letošní zpravodaj Číměřska. Nejprve mi dovoluji, abych poděkoval všem, kteří se na přípravě Číměřska podílejí, protože najít si koncem roku „čas navíc“ znamená ubrat si ho jinde. A věřte mi, že příprava každého čísla spolýká desítky hodin času.

Jedná se také o první číslo zpravodaje, které vychází v novém volebním období. Předně mi dovoluji abych alespoň touto cestou poděkoval za nově vzniklé zastupitelstvo všem voličům Číměřska. K volebním urnám jste dorazili ve velmi slušném počtu, účast téměř 60 % je vysoko nad republikovým průměrem. Volební výsledek se dá vyložit tak, že jste vyjádřili souhlas se směřováním obce a ocenili tak dosavadní práci celého zastupitelstva. Při pohledu na výsledky voleb je také zřejmé, že kandidátní listiny byly plné lidí, kteří

mají své kvality, mají ochotu pracovat ve prospěch obce a mají i respekt voličů. Tím bych chtěl také poděkovat všem kandidátům, kteří se voleb zúčastnili. Od voleb přemýšlím nad tím krásným vysvědčením, které nejen mě osobně moc příjemně překvapilo. Výsledek nás hodně zavazuje a je třeba ho brát s velkou pokorou. Důvěra se získává pomalu, ale velice rychle se dá i ztratit. Moc si cením také toho, že se nám opakovaně dostalo uznání z úst lidí, kteří toho sami v minulosti pro obec mnoho udělali a kterých si moc vážím. První tři schůze zastupitelstva máme za sebou a již nyní je zřejmé, že se podaří navázat na předchozí období, které se neslo v duchu vzájemné spolupráce.

V současné době plánujeme investiční akce na rok 2023. Kromě investic a správy nemalého obecního majetku připravujeme i akce, které, jak doufáme, zpříjemní společenský život v obci.

Již v únoru nás čekají oblíbené vepřové hody. Hudebníci z Jihočeské Podhoranky zahrají našim seniorům na jejich tradičním jarním setkání, aby se do Číměře na začátku prázdnin vrátili v plné sestavě na velkou letní taneční zábavu. Doufám, že se nám také podaří navázat dalším ročníkem Gulášfestu na ten loňský, který se mimořádně vydařil.

Věřím, že strávíte příjemné chvíle při čtení našeho zpravodaje. Závěrem bych vám rád touto cestou popřál mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti v roce 2023.

Radek Kněžínek
starosta obce

OBECNÍ KALEIDOSKOP

Pozdrav z Gingen an der Fils

V sobotu 24. září 2022 proběhlo v Gingen an der Fils 31. setkání bývalých obyvatel Lhoty, odsunutých po 2. světové válce do severních částí Württemberska a Bádenska. Sraz pravidelně pořádá pan Berthold Jarosch, který se narodil ve Lhotě v čp. 16. Zúčastnil se j i pan Otto Kosnopfl ze Sedla a jeden bývalý obyvatel Nového Vojířova. Děkujeme za zaslání společné fotografie z tohoto setkání a i my, současní obyvatelé Lhoty, posíláme pozdravy do Německa.

-KH-

Nové cesty v Sedle

Hned dvě nové cesty v celkové délce přes dva kilometry vznikly v bezprostředním okolí Sedla. Jedna vede ze Sedla pod bývalou vojenskou hlásku a druhá vede od silnice mezi Sedlem a Číměří kolem kapličky pod Bídou až k lesu. Cesty v majetku obce vznikly při pozemkových úpravách v rámci jejich završení. Stavbu zajišťoval a kompletně financoval Státní pozemkový úřad České republiky. V současné době na cestě ke hlásce obec vysazuje dubovou alej. Cestu pod Bídou lemuje alej ovocných stromů.

-RK-

Retenční nádrž Soudek

V současné době probíhá kolaudační řízení u již hotové retenční nádrže Soudek za Číměří v lokalitě pod Lágre. Rybník vybudoval pan Milan Sobek z Kunžaku. Investorem byla obec Číměř. Projekt byl spolufinancován Jihočeským krajem z Programu obnovy venkova Jihočeského kraje pro rok 2022. Součástí rybníka je i pískový vstup do vody a kamenný ostrůvek, protože věříme, že nádrž bude sloužit především k letnímu koupání a dovádění dětí.

-RK-

Nová autobusová zastávka v Bílé

Zbrusu nového přístřešku autobusové zastávky se dočkali cestující z Bílé u hlavní silnice Nová Bystřice - Jindřichův Hradec. Přístřešek nahradil již rozpadající betonový prefabrikát, který musel být zlikvidován a který navíc bránil výhledovým podmínkám na křižovatce.

-RK-

Rekonstrukce zastávek

Kompletní rekonstrukce v současné době probíhá i u dalších zastávek, které již byly v nevyhovujícím stavu, a co si budeme povídat, moc hezky už nevypadaly. Jedná se o zastávku v Dobré Vodě, v Potočné a v Nové Vsi.

-RK-

Zaměstnanci obce při údržbě a opravě kapličky v Sedle pod Bídou.

-RK-

Sv. Hubert

Další hezké místo a možný cíl vašich procházek vzniklo zásluhou Mysliveckého spolku Kamenný stůl z Číměře. Na takzvané Hraniční cestě (cesta dělí číměřskou a sedelskou honitbu) na kraji lesa pod Bídou myslivci postavili sloup s obrázkem sv. Huberta, kterému se v půlce listopadu dostalo i posvěcení od pana faráře Miroslava Štrunce. A kudy se k obrázku dostanete? Na kopci mezi Číměří a Sedlem odbočíte na polní cestu směrem k Bídě a obrázek sv. Huberta najdete po vstupu do lesa po pravé straně. Obec Číměř tímto děkuje panu Miloslavovi Málkovi za výrobu zastřešeného stojanu pro obraz a myslivcům z číměřského spolku za estetický příspěvek do naší přírody.

-RK-

Petrův zdar na našich rybnících

Podzim se tradičně nese ve znamení výlovů rybníků. Naše fotografie jsou z výlovu Koupáku v Číměři a Kapličáku v Sedle. Zde je výlov tradičně spojen s oslavou výročí založení dechové kapely Sedelská zoufalka, která na hrázi tohoto rybníka debutovala přesně před třídvaceti lety. Na hrázích se toho hodně snědlo a vypilo, ale také se zažila spousta legrace. Jeden z rybářů v Sedle Fanda Hronek skončil po zásahu svých „kamarádů kolegů“ v kádi mezi vylovenými kapry.

-RK-

Renovace památníku

Pan Tomáš Hrdinka ze Lhoty při velmi pěkně provedené opravě a renovaci památníku obětem první světové války před kostelem sv. Jiljí v Číměři.

-RK-

Svatohubertská mše svatá

Myslivecký spolek Kamenný stůl Číměř a obec Číměř společně uspořádali první listopadovou sobotu Svatohubertskou mši svatou v kostele sv. Jiljí v Číměři. Mši celebroidal P. Miroslav Štrunc. Celý program hudebně a stylově doprovodili Jihočeskí trubači, kteří před začátkem mše předvedli ukázkou loveckého troubení. Samotnou mši pak doplnili nejen hudbou, ale i zpěvem. Za nádherných tónů lesnic, které se nesly prostory kostela, zazněla Hubertská mše B dur. Další hudební přídavky pak přidali po mši před kostelem, kde „lepší polovičky“ pánů myslivců od Kamenného stolu připravily chutné občerstvení. Budeme doufat, že se nám podaří Jihočeské trubače přilákat i letos a ze Svatohubertské mše se stane krásná tradice.

-RK-

Koledy v Nové Vsi

V Nové Vsi se v podvečer o první adventní neděli sešli místní, aby si zahráli a zazpívali písně a skladby spojené s vánočními svátky. Trošku chladné počasí se podařilo eliminovat pomocí horkého čaje a svařeného vína.

-RK-

Obecní ajele

Zaměstnanci obce Číměř se průběžně starají o výsadby alejí podél cest v celém katastru a jejich průběžné dosazování. Nenechte se mýlit, pan hajný Ing. Jan Špulák neleluje a nelenoší, nýbrž usilovně přemýšlí o vhodné druhové skladbě aleje dle stanoviště a ideálním sponu výsadby.

-RK-

1. ročník Gulášfestu v Číměři

Vítězové 1. ročníku „To víš, Maďaři“

Druhá prosluněná říjnová sobota na číměřské návsi patřila 1. ročníku soutěže ve vaření guláše na klasickém ohni – Gulášfestu 2022. Klání se zúčastnilo celkem šestnáct družstev, které měly pět hodin na to, aby porotě předložily k ochutnání a posouzení talíř hotového guláše. Osmičlenný sbor rozhodčích pak anonymně posuzoval a bodoval jednotlivé vzorky v pěti kritériích. Povinným základem každého guláše byly 2 kilogramy hovězího masa. Posoudit objektivně tolik vzorků guláše je pro porotu velmi náročné, ne-li ne-

možné. Proto byly bodové rozdíly mezi jednotlivými týmy zcela minimální. Třetí místo si nakonec vyvařil Tesárkův tým. Druhé místo obsadila Sedelská trojka. Trofej za první místo zůstala tentokrát v Číměři a získali ji možná překvapivě mladíci z Číměře soutěžící pod názvem To víš, Maďaři. Zvláštní cenu za dreskód získala děvčata z týmu Gulášová saň.

Nejlepší dreskód „Gulášová saň“

Nutno dodat, že soutěž během celého dne přilákala mnoho návštěvníků, přičemž někteří se zdrželi do pozdních nočních hodin na následné afterparty

při kytarách. Akce se jako divák zúčastnil místopředseda poslanecké sněmovny pan Jan Bartošek, který pořadatele akce pozval na návštěvu sněmovny. Jako porotce se Gulášfestu zúčastnil také tiskový mluvčí Státního zemědělského a intervenčního fondu pan Miroslav Bína. Velké poděkování patří jak soutěžícím, tak i pořadatelům z řad dobrovolných hasičů a zaměstnanců obce, kteří se po celý den a noc starali o zajištění akce a občerstvení. Pečené maso v lodně a grilované klobásky skvěle doplnily gulášové hody.

-RK-

Premiérová sezóna číměřské posádky dračích lodí

V loňském roce se v Číměři zformovala posádka dračí lodě, která velmi příjemně překvapila a své soupeře zaskočila při své závodní premiéře v rámci závodu Vajgarská saň v J. Hradci, kde obsadila celkově 4. místo v hlavním závodě na 200 m. Dalším závodem, kterého se Číměřští Bez tempa zúčastnili, byl Půlnoční drak v Nové Cerekvi. Zde obsadili v kategorii fun pěkné 10. místo a v nočním závodě pak 16. místo z 33 posádek. Účastí na závodech se posádka výrazně zapsala

i do seriálu Národního poháru dračích lodí 2022, který zaštiťuje Česká asociace dračích lodí. V Národním poháru – jich obsadila posádka Bez tempa Číměř 30. místo z 97 posádek. V celkovém pořadí Národního poháru 2022 jsme ukořistili skvělé 70. místo z celkem 366 posádek! Doufáme, že se posádce tento rok podaří navázat na loňskou úspěšnou sezónu. Snímek byl pořízen při jednom z tréninků posádky na rybníce Vajgar.

-RK-

50 let kopané v Číměři

V roce 2022 jsme oslavili 50 let kopané v Číměři. K tomuto jubileu bych zde chtěl připomenout několik svých vzpomínek i získaných poznatků.

Už někdy okolo roku 1955 až 1959 si chlapi zaměstnaní na strojní a traktorové stanici vybudovali za dílnou statků a domem Hessoých provizorní hřiště. Další, škvárové hřiště s brankami stálo v místech staré bytovky. Přes naši nevoli i toto hřiště zaniklo. Následující vzniklo v místě dnešního Větrova, rozprostíralo se od drůbežárny dolů před Martínkovi. Tam jsme si také dlouho nezahráli. Psal se rok 1970-1971, kdy se poprvé zaryly buldozery a k velké radosti tehdejší mládeže (a nejen mládeže) proběhla výstavba první hrací plochy na současném pozemku. Původně sahalo až k zahradám pole. Po zatravnění a postavení dřevěných branek, které byly jen 680 cm široké, protože pila Lhota neřezala delší trámy, bylo 3. dubna 1972 odehráno první přátelské fotbalové utkání s dorostenci z Kunžaku. Hned 4. a 5. dubna 1972 však odešli někteří hráči plnit základní vojenskou službu. Přestavba hřiště do dnešní podoby pak proběhla v roce 2003.

Vrátím se ještě k začátku. Velký podíl na vybudování hřiště je třeba připsat tehdejšímu předsedovi národního výboru panu Josefu Doležalovi a vedoucímu hospodářství státního statku panu Františku Bicencovi. V letech 1972 až 1973 se hrála pod hlavičkou SSM soutěž O pohár OV SSM v Jindřichově Hradci, v létě 1973 byl založen Sokol

FOTO 1972-1973 zadní řada zleva: Jaroslav Šalanda, Miroslav Kaiseršot, Jiří Ira, Josef Hašek, Stanislav Šalanda, Ladislav Pakosta, František Čihák, Miroslav Pánek; střední řada: Karel Šachl, Jan Drábik, Josef Veith, Jaroslav Zimmer, Miroslav Drábik, Jaroslav Matějka; přední řada: Jiří Zimola, Vlastimil Pánovec, Stanislav Pánek, Josef Drábik, Jaroslav Šachl

Číměř. Zvolen byl předseda oddílu pan Miroslav Kaiseršot starší, jednatel pan Jiří Šachl a pokladník pan František Čihák, administrativní záležitosti vykonával pan Václav Kovanda.

Na podzim 1973 byla rozehrána okresní soutěž. Hrál, kdo měl nohy, často se před zápasem sbírali do předepsaného počtu hráči po vsi. První zápas se doma porazilo JZD Peč 2:1 a druhý zápas se v Lodhěřově uhrála remíza 2:2. Tým fotbalistů tvořili Číměřáci, kluci z Dobré Vody, později i z Potočné a dalších obcí. Jmenovitě to byli brankáři Jaroslav Matějka, Václav Kovanda,

František Adamec, Vlasta Běhoun, Jaroslav Zimmer. Hráči v poli Jan, Josef a Miroslav Drábikovi, Jirka a Láďa Coufalovi, Míla Kocar, Standa a Míra Pánkovi, Láďa a Vašek Pakostovi, Josef Vyhnánek, Kamil Kadlec, Josef Hašek, Vlasta Dubenský, Josef Veith, Luboš Pouzar, Standa Šalanda, Jiří Ira, Jaroslav Šachl, Jaroslav Šipl, Ladislav Adamec, Václav Votava, Karel Brom, Ladislav Loukota, Standa Novák, Václav Čihák, Luboš Králíček, Luboš Blahník, později Petr Dubenský, Václav Mol, Zdeněk Drábik, Ladislav Pěkníček, Václav Adamec, Petr Šachl, který měl nepopiratelně velkou zásluhu na současné podobě areálu i kabin, a v neposlední řadě Jirka Kocar, dlouholetý hráč a trenér, který stál při všech dosavadních největších úspěších číměřské kopané.

V začátku byl též problém s převlékáním mužstev, který se řešil buď převlékáním v klubovně SSM, nebo domácích doma a hostů v autobuse a podobně. Výstavba kabin byla zahájena již v roce 1972 vykopáním základů, ale samotná stavba proběhla v letech 1974 až 1977. Kabiny byly zbudovány v „akci Z“. Dopoledne se stavělo a před zápasem se z hřiště odtlačil fekal s vodou a míchačka. Odhodil se písek od lajny, oklepaly kopačky od malty a hrál se fotbal. V té době se vyměnily branky za kovové o předepsaných rozměrech.

FOTO 1974-1975 zadní řada zleva: Miloslav Kocar, Josef Hašek, Jan Drábik, Jiří Kocar, Václav Čihák, Miroslav Kaiseršot starší; přední řada: Ladislav Coufal, Luboš Pouzar, František Adamec, Jiří Coufal, Stanislav Pánek; vleže: Josef Drábik

FOTO 1975-1976 zadní řada: Luboš Blahník, František Adamec, Miloslav Kocar, Jan Drábík, Václav Čihák, Josef Veith; přední řada: Jiří Ira, Miroslav Drábík, Jiří Kocar, Jaroslav Šachl, Josef Vyhnaněk

Zajímavá byla i doprava na zápas v uzavřené Avii nebo pod plachtou, nebo i ve vlečce za traktorem. Dlouhá léta se zde hrála okresní soutěž a krátce i okresní přebor se střídavými úspěchy. Musím také vzpomenout i tehdejší skalní fandý, pány Václava Šachla, Josefa Nedvěda, Jana Loukotu staršího, Jardu Pakostu, Miloslava Navaru, Adolfa Albrechta, Pechu, Miroslava Ondráčka, Antonína Hanzala a další.

V roce 2000 byl suverénně vybojován postup do okresního přeboru a hned v roce 2003 slavný postup do 1.B třídy krajské soutěže. To vyžadovalo splnění celé řady podmínek. 18. května 2003 započala velká rekonstrukce hrací plochy do současné podoby. Je třeba opět poděkovat tehdejšímu starostovi Petru Šachlovi, který dokázal sehnat peníze a firmu na tuto akci. Hrací plocha v Čí-

měři patří k těm lepším v rámci celého okresu. Po dobu rekonstrukce se hrála 1.B třída na hřišti v nedaleké Lásenici. Druhý rok 1.B třídy se hrál už doma

a pak následoval bohužel sestup zpět do okresního přeboru, který se až na jedno zaváhání hraje dodnes.

Za celou éru čiměřského fotbalu se v dresu Sokola vystřídal velké množství hráčů, činovníků a sponzorů. Na oslavu 50 let kopané v Číměři 23. července 2022 spojenou s turnajem v kopané (Memoriál Jaroslava Mašky) nebylo v našich silách pozvat všechny. Pozváni byli jen ti, co stáli při založení Sokola Číměř a co v prvních několika letech oblékali dres Sokola Číměř. Po dobu oslav proběhla na čtyřech panelech velmi zdařilá výstava dobových fotografií, článků z novin a všeho dalšího týkajícího se historie Sokola Číměř. Celou tuto akci zakončila večerní zábava s hudbou.

František Adamec

FOTO 2022 Fotografie bývalých fotbalistů, sponzorů a činovníků z 23. července 2022

UPOZORNĚNÍ

Údržba čerpadel tlakové kanalizace v Sedle

Doporučujeme všem domácnostem v Sedle, aby se postupně ve vlastním zájmu obraceli na pana Václava Vojtu (tel. 728 747 364), aby Vám provedl údržbu čerpadla v jímce. Vyčištěním čerpadel a senzorů můžete předejít drahé opravě nebo výměně čerpadla a komponentů, kterou byste museli hradit sami.

Třídění odpadů ve sběrném dvoře

Společnost AVE upozornila obec Číměř na všeobecné zprůšnění podmínek ukládání odpadů na skládce Fedrpuš.

Z tohoto důvodu již nebude možné do kontejnerů na objemný odpad odkládat prakticky vše, jak byli někteří zvyklí. Nově se bude muset odpad důsledně třídit a oddělovat plasty, sklo, dřevní odpad a kovy. V praxi to znamená, že se bude odpad muset rozebrat na jednotlivé komponenty. V této souvislosti upozorňujeme, že rozebírání a třídění si provede každý, kdo hodlá odpad na sběrný dvůr uložit. V objemném odpadu skončí pouze takový odpad, který je dále neupotřebitelný (čalounění, linoleum, apod.).

V souvislosti s odpady je zřejmé, že obec bude muset vynakládat stále větší finanční prostředky na jeho likvidaci. Proto prosíme občany o důkladné

třídění odpadu. Dále žádáme občany, aby popelnice s komunálním odpadem nedávali ke svozu poloprázdné, ale až když jsou opravdu plné. Každá manipulace s nádobou, v tomto případě zbytečná, stojí obec další finance. Tématu odpadů se budeme věnovat v některém z dalších vydání zpravodaje, až budou známy celkové náklady obce za rok 2022.

Poruchy veřejného osvětlení

Prosíme občany, aby případné poruchy na veřejném osvětlení průběžně hlásili p. starostovi mailem na adrese starosta@obceccimer, nebo telefonicky na tel. 725 876 791.

Vzpomínky paní Věry Pakostové z Číměře

Rodiče přišli do Číměře po válce. Táta předtím bydlel na Terezáku a máma tam sloužila. Pocházela ale ze Stříbřce. Táta byl cestář a mamka dělala v JZD. Když jsem se narodila, tak tu nebyly jesle. Máma vyprávěla, že nás brali s sebou na pole, a protože měla hodně mléka, tak kojila i Miladu Vopálků. Jásenarodilana konci února a Milada v březnu.

Po večerech se drávalo peří. Já jsem chodila s mamkou k Pánkům a pak k Votavům a k Mindekům. Na fotce jsou doederky. Tady všude chodily husy.

Co si pamatuji, tak jsme tu v Číměři chodili do školky a do školy. Škola byla tam, co je dnes obecní úřad. Byla to jednotřídka pro 1. až 5. třídu. Pak se chodilo do měšťanky do Bystřice. Vedle

úřadu, co teď mají to technické zázemí, jsme chodili na obědy a na svačinu. Učitelem byl pan Maryška a jeho žena dělala ve školce. Bydleli v Roseči a pak se sem přistěhovali.

Pak jsme měli učitelku Lojdovou, která pocházela z Moravy. Bydlela v domě, který je zbouraný, protože tam teď vede silnice. Stál vedle Pánků. Bydleli tam Doupkovi a ona tam měla

jednu místnost. My jsme jí vždycky jezdili s károu na šišky a na dřevo. Byla to hodná učitelka. Pak tu byl pan učitel Janěček, který bydlel tam, co jsou nyní Dubenských.

Dětství tu bylo pěkné. Koupat jsme se chodili do Obecního rybníka nebo k potoku k lávce u Vopálků. Tam

jsem se vydováděli. Hodně jsme si hráli tady v prádelně. Ta tu byla ještě po Němcích, tehdy už byla napůl zbouraná, už tam nic nebylo. Hráli jsme si na ženicha a nevěstu, natrhali jsme bodláky a pekli jsme je. Chodili sem Michalovi, kteří bydleli na poště. Květa, Maruna a Bohouš, který kamarádil s Mírou Pánků. V zimě jsme trávili hodně času na potoku, který zamrzal. Měli jsme bílo-strakatého psa. Jmenoval se Čipera. Když jsme sáňkovali tady z kopečka, tak jsme

ho zapřáhli za sánky. Táta vždycky zavolal: „Bobíku!“ A on hnál a vyvezl nás až na kopeček. Také jsme sáňkovali v roklině u Dráchovských, tam jsme jezdili dolů i po tom sklepe. Nebo jsme to u Nováků polili vodou a jezdili jsme od studny ke Kaiseršotům na pytlích po ledu. Jezdili jsme i po silnici. Tolik aut tehdy nebylo.

Táta dělal cestáře. S Vopálkou sypali cestu ručně až do Pěny a na druhou stranu až do Bystřice. Měl tu pluh, takový ten bez boudy. Obě strany příkopů sekal táta ručně také až do Pěny. Když jsem byla starší, tak jsem mu pomáhala. Chodil brzo ráno, tak jsem mu přinesla snídani, a než se nasnídal, tak jsem sekla rovné pangejty a on pak sekal ty rokliny, to bych já neuměla. Pomáhala jsem mu rozházet řádky, obracet a kopit.

Byli jsme tři děti. Bratr Václav byl nejstarší, pak byla Jarka a já jsem nejmladší. Starší sourozenci se o mě starali. Měli jsme hospodářství a naproti hřbitovu jsme měli pruh pole. Jako děti jsme museli pomáhat, třeba sušit seno. Chodili jsme vybírat brambory do bedýnek. Také jsme museli doma uklízet. Měli jsme jednu velkou místnost a tady byla jedna malá. Každý týden jsme tu drbaly dřevěnou podlahu.

Bylo mi 14 let, když se tu utopil malý klouček. Tekla velká voda, rodiče dělali v kravíně a on spadl do potoka. Chytili ho až u mostu u Lhoty. My jsme tehdy zrovna byli na výletě se školou. Pak jsme přijeli a šli na pohřeb. Šlo se od kostela po vsi k výboru a tam se to otočilo. Vpředu šla bílá nevěsta a družičky a vzadu černá nevěsta.

JEDNOTŘÍDKA V ČÍMĚŘI zadní řada zleva: Eva Šimečková, Lída Čurdová, Míra Kaiseršot, Miroslav Šipon, Franta Jaroš, Josef Kroupa, Dana Skokanová a Květa Michalová; prostřední řada: Hana Janatová, Anděla Čadová, Věra Bicková, Věra Lexová, Eva Kořínková, Jana Sixtová, Milada Vopálková a Marie Holečková; dole: Jan Drábík, Jarda Seifert, Jan Sixta a Slávek Navara.

Rekruti u odvodu. Kdo neměl kytku, nebyl odveden. Uprostřed je starosta Benda.

Pakostovi bydleli na Jemčině a Václav se narodil v Artolči. Přistěhovali se sem v roce 1964. Mně bylo 14 let. Byla tu tehdy pouť a my jsme spolu s Václavem začali chodit. On pak dodělal v Dačicích školu. Potom narukoval na vojnu do Horažďovic, asi měsíc strávil v Budějovicích a pak byl v Peršláku. Po vojně šel sem ke statkům a ve dvaceti jsem se vdávala. Za rok se narodila první dcera Ladislava. Václav byl můj první kluk a vydrželi jsme spolu 50 let.

Mateřská byla půl roku a nebylo to jednoduché. Já jsem předtím dělala na dvě směny v Partexu. To jsem už nemohla, tak jsem odešla do kravína. Ve 2 hodiny jsme vstávaly a šly s mamkou do práce. Všechno se tam dělalo ručně. Prokšová, já, máma a Nováková. Každá jsme měla na starosti asi 20 kusů dobytka. Byla to dřina: hnůj nahazovat do kotouče, odvážet a pak to zase vyklápet. Každé pondělí se navíc

řezala řezanka. Tam jsem zůstala čtyři roky. Když se narodila Věra, tak jsem se už do kravína nevrátila a šla jsem do kanceláří. Ty byly v budově bývalé školy. Táta mi hlídal holky. Zatápěla jsem v každé místnosti a jezdila pro obědy do Bystřice a rozvážela jsem je lidem po polích. Technici nám vždycky napsali, kdo je na kterém poli, v Bystřici jsme nabrali jídlo a jeli jsme na Hůrky, do Senotína, Kaprounu, na Dobrou Vodu a až na Terežák. Jezdili jsme gazíkem a později dodávkou. Hodně jsem jezdila s Láďou Adamců.

Později jsem šla do špitálu do kuchyně. Tam jsem byla 24 let až do důchodu. V Číměři se dělá bramborová buchta, to je kynutá cmunda. Přípravuje se v pekáči, ve kterém se těsto nechá kynout. Jednou jsme ji dělali v nemocnici k večeři, ale byla moc vysoká. Taky se tu dělala červená polévka. Říkalo se jí žravka. Dává se do ní zelí, paprika a klobása. Naše matka hodně vařila štovíkovou. Tu ještě dělá paní Tomanová. Je to bílá polévka. Dává se do ní mléko a hodně vařených vajec. Je výborná.

Místo křižovatky bývalo esíčko. Na cestě od staré hospody byl krámek, v němž prodával Šlinc, a z druhé strany silnice prodávala Králová látky a oděvy. Také tu byla masna. To všechno se zbouralo. U potoka mívali dům Kopačkovi. Vzadu po levé straně u sběrného dvora bývala kovárna. Byl tu podkovář Prokeš. Tam, co má Franta Adamců díl-

To byli chlapi na závodech na motorkách

nu, byla kolárna. Dělali tam všechno ze dřeva. Pak tady byla pekárna. Tam jsme si chodili na Vánoce péct vánočky. Každý si zadělal těsto doma a tam se to nosilo péct. Na faře bývala konírna. S koňmi jezdil Láďa Pěkníků. Tam, co stojí okály, byl teletník a drůbežárna byla tam, co je Sobek. Nahoře na kopci býval Střejčkův lom. Strýčkovi jsou původní obyvatelé. Pocházeli z domu nad Vrbíkem.

Když byl ještě táta, tak vykládal, že Mindeková a Svobodová vždycky chodily do lesa nebo na hřbitov na procházku. A v márnici prý byla nějaká rakev. Vopálka si tam vlezl, vystrčil ruku a babky zvědavé pak hnaly ze hřbitova. Když už jsme byli s Vaškem spolu, tak jsme tam jezdili do lesa na borůvky. Měli jsme moskviče. Jednou tady byly na návštěvě moje sestřenice z Krupky a teta Zimlů. Naše Jarka nás dovezla na borůvky a Vašek tam pak za námi přišel. Protože nás bylo hodně do auta, Vašek si vlezl do kufru. No a ty ženské byly zase před hřbitovem. Tak na ně z kufru zase zamával.

Je to asi 5 roků, co mi stala následující příhoda. Vašek odjel s tetou do Příbrami k holiči. Najednou někdo zvoní a ťuká na okno. Já se podívám a před oknem stojí chlap a drží nůž. Já jsem se tak bála, nevěděla jsem, co mám dělat. A on pořád koukal na okno. Špízovala jsem, aby mě neviděl. Klepala jsem se. On potom odešel jako k Tomanům a pak přes silnici. Tak jsem šla za Pepíkem Kocarů: „Pepíku, já se klepu ještě teď, já jsem úplně na mrtvici. Tady stál chlap a držel v ruce nůž. Jestli chtěl loupit nebo co, já nevím.“

On povídá: „Kam šel?“

A já: „Přes silnici.“

No, ona tady byla brusírna nožů.

Zapsala Kristýna Hrdinková

Ohlédnutí z Mateřské školy Číměř

Rozsvěcení stromu

Milé čtenářky a milí čtenáři, hodilo by se začít tento příspěvek představným děním v MŠ ve dnech, které nás čekají. Snad se mi zadaří i to. Nejdříve se však pokusím ohlédnout za obdobím uplynulým. Myslím tím školní rok 2021 – 2022. Mateřskou školu navštěvovalo 15 dětí ve věku 2 – 6 let. Zodpovědnou práci s nejlepším svědomím a umem odvádělo 5 zaměstnankyň. Troufám si říci za ně, že pracovaly s vědomím, že školka je místem, kde se dítě prvně setkává se světem, aniž by u toho byli rodiče. Z tohoto vědomí vycházel i náš školní vzdělávací program, vypracovaný na základě Rámcového vzdělávacího programu pro předškolní vzdělávání a přizpůsobený na podmínky naší MŠ. Jeho prostřednictvím probíhalo s dětmi cvičení, zpěv, stříhání, lepení, modelování, četby pohádek a příběhů, při kterých se děti učily umění vyjádřit různými způsoby své postřehy, svá přání a pocity.

Uvedené aktivity byly obohaceny zařazením divadelních představení, oslavou svátků Dušiček, sv. Martina, mikulášskou návštěvou, vánoční besídkou, návštěvou seniorů, „Ježením“ – dárky od Ježíška, vánoční nadílkou

zvířátkům, výletem na Krýzovy jesličky, přiblížením tříkrálového období, kurzem bruslení, besedou v knihovně, vynášením „Moreny“, oslavou Velikonoc, pálením čarodějnic, účastí na dopravní soutěži v Jindřichově Hradci, celodenním výletem, kurzem plavání, tanečním programem – „Tančíme srdcem“, vítáním občánků na OÚ, setkáním se seniory ve Lhotě, závěrečnou akcí – rozloučením s před-

školáky. Výčtem uvedených akcí jsem představila průběh loňského školního roku.

V současnosti je do MŠ zapsáno 18 dětí – 10 hošíků + 8 děvčátek. I v tomto školním roce se vynasnažíme, aby se děti naučily spolupracovat s ostatními. Není to jako v rodině. Školka je pouze doplňkem rodinné výchovy a nedá dětem to, co čas strávený s rodiči. Přesto se domnívám, že stále platí ono známé „Všechno, co potřebuji znát, jsem se naučil/a v mateřské škole“.

Kouzelný barevný podzim máme za sebou. Během tohoto období jsme stihli výstavu „Ovoce a zelenina“, šipkovanou, návštěvu u zvířátek v DDM v Jindřichově Hradci, koncert – hudební pořad „Wolfík“, dopravní výchovu na dopravním hřišti v Jindřichově Hradci, oslavu sv. Martina a výlov rybníka v Horní Pěně.

Zdobení stromu v Číměři

Hudební program Wolfík

Rozloučení s předškoláky

Hýřivé barvy se vytratily a my se začali setkávat s věrnými prosincovými průvodci, kterými jsou zima a tma. Tyto adventní dny - dobu čekání - jsme se snažili prosvítit ve školce přípravou na Vánoce.

Rozsvítili jsme strom na terase, navštívili nás čerti, anděl a Mikuláš, předvedli jsme své snažení maminkám a tatínkům na vánoční besídce, rozbalili jsme dárky od Ježíška, zazpívali jsme na radnici, potěšili jsme se s babičkami a nadělili jsme zvířátkům.

Některé uvedené akce by nebylo možné zajistit bez sponzorské pomoci. Ráda bych zde vyjádřila velký dík všem, kteří nám pomáhají.

Představila jsem snažení všech mých kolegyň, cítím povinnost jim touto cestou poděkovat za to, že umí vyčarovat úsměvy na tvářích, že odvádějí svědomitou práci s vědomím, že „když dítě žije v prostředí ŠTASTNÉM, naučí se být ŠTASTNÉ“.

Děkuji zřizovateli za vstřícnost, trpělivost a ochotu, s níž je zachován provoz celé MŠ.

Závěrem si dovoluji popřát VÁM všem do nového roku období plné radosti, veselí a štěstí. Přeji vám hodně času, kdy si budete přát být spolu s pocitem bezpečí, kdy se obdarujete především láskou, kdy dokážete říct lidem, že je máte rádi, že je milujete. Přeji vám příštích 365 dnů dobrou náladu, dobré zdraví a dobré svědomí!

Magdalena Zelenková, ředitelka MŠ

Velké díky patří dětem z čiměřské mateřské školy za jejich nádherné obrázky k Pověsti o lesních žínkách u Myrtlů ve Lhotě, která vyšla v dubnovém čísle Čiměřska. Podle pověsti lesní žínky tajně chodily na jídlo předem připravené k obědu, dokud je jednou nevyleká čeledín schovaný pod poklicí ve žlabu.

-KH-

ZKRÁCENÉ ZÁPISY ZE ZASEDÁNÍ OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA

34. zasedání 12. 9. 2022

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo investiční akci „Oprava zpevněných ploch mezi okály čp. 33 a čp. 34 a vybudování dešťové kanalizace“ za cenu 782 046,- Kč bez DPH.

Zastupitelstvo obce schválilo uzavření smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení služebnosti č. 160 10 – 064 403 mezi obcí Číměř a společností CETIN a. s. se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9. související s akcí „0631/22 Kiwi.com Číměř Dobrá Voda-MK“.

Zastupitelstvo obce schválilo uzavření smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene č. JH-001030077671/001-ENGs mezi obcí Číměř a společností EG.D a. s. se sídlem Lidická 1873/36, Černá Pole, 602 00 Brno, související s akcí „Číměř, Jirka, kabel NN“.

Zastupitelstvo obce Číměř zamítlo koupi pozemků p. č. 2177/1, 2177/2, 2177/3, 2190 a 2191 v k. ú. Bílá u Sedla o celkové výměře 31 127 m² za cenu 2 334 500 Kč, nabízenou Mgr. Martinem Řehoutem prostřednictvím Reální kanceláře fondrealit.cz.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo podání žádosti o bezúplatný převod části pozemku p. č. 946/2 v k. ú. Číměř pod zpevněnou komunikací, oddělenou geometrickým plánem č. 487-109/2022 vyhotoveným Ing. Petrem Škořepou jako pozemek p. č. 946/9, od Státního pozemkového úřadu.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo příspěvek ve výši 40 tis. korun na pořízení krovu novostavby p. Pavlu Cikánovi, trvale bytem v Číměři.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo záměr pronájmu části pozemku p. č. 1335/3 – ostatní plocha o výměře 59 m² v k. ú. Dobrá Voda u Číměře panu Petru Pecháčkovi.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo záměr pronájmu pozemku p. č. 2138/1 – ostatní plocha o výměře 801 m² a části pozemku p. č. 1355/1 – ostatní plocha o výměře 216 m², vše v k. ú. Dobrá Voda u Číměře panu Lukáši Beránkovi.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo záměr pronájmu části pozemku p. č. 1766/2 – ostatní plocha o výměře 32 m² v k. ú. Číměř panu Martinu Hrabčákovi.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo pronájem pozemku p. č. 419 – vodní plocha o výměře 1157 m² v k. ú. Bílá u Sedla p. Vladimíru Černému, Číměř čp. 8, na dobu 5 let za cenu 0,40 Kč/m²/rok.

Zastupitelstvo obce Číměř rozhodlo, že projednání žádosti Michala Komárka a Miroslavy Podolské, oba Číměř čp. 33, o příspěvek

na stavbu krovu novostavby na pozemcích p. č. 3904 a 3906/7 v k. ú. Číměř bude přesunuto až na další zasedání zastupitelstva.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo příspěvek ve výši 30 tisíc korun na pořízení domáčí ČOV p. Tomáši Hrdinkovi, Lhota 18.

Starosta seznámil přítomné se stavem účtů k dnešnímu dni: Česká spořitelna: 5 355 893,75 Kč; ČNB: 11 819 279,94 Kč.

Pí Kristýna Hrdinková navrhla zřízení krytého kolostavu v blízkosti autobusové zastávky.

Ustavující zasedání Zastupitelstva obce Číměř 24. 10. 2022

V souladu s § 69 odst. 2 zákona o obcích všichni zvolení členové zastupitelstva složili slib, žádný jej neodmítl složit slib ani nesložil slib s výhradou.

Zastupitelstvo obce Číměř zvolilo starostou obce pana Mgr. Radka Kněžínka.

Zastupitelstvo obce Číměř zvolilo místostarostou obce pana Jaroslava Janatu.

Zastupitelstvo obce Číměř dle zákona o obcích zřídilo finanční výbor a kontrolní výbor. Kontrolní výbor bude mít 3 členy a finanční výbor bude mít také 3 členy. Předsedou finančního výboru zastupitelstvo zvolilo Jana Kandla a členy finančního výboru Petra Dubenského a Šárku Jehnětovou; předsedou kontrolního výboru Jaroslava Běhouna a členy kontrolního výboru Marcelu Karlíkovou a Martina Pouzara.

Zastupitelstvo obce Číměř v souladu s § 72 odst. 2 a § 84 odst. 2 písm. n) zákona o obcích stanovilo odměnu za výkon funkce neuvolněného člena zastupitelstva obce ve výši 1.550,- Kč za měsíc.

Zastupitelstvo obce Číměř v souladu s § 72 odst. 2 a § 84 odst. 2 písm. n) zákona o obcích stanovilo odměnu za výkon funkce místostarosty jako neuvolněného člena zastupitelstva obce ve výši 14.000,- Kč za měsíc.

Zastupitelstvo obce Číměř v souladu s § 72 odst. 2 a § 84 odst. 2 písm. n) zákona o obcích stanovilo odměnu za výkon funkce předsedy výboru zastupitelstva a člena výboru zastupitelstva ve výši 2.100,- Kč za měsíc. Odměna pro paní Šárku Jehnětovou, která není členem zastupitelstva, ale byla zvolena do finančního výboru je též stanovena na 2.100,- Kč.

Na základě předchozích pozitivních zkušeností byl zřízen poradní orgán – stavební komise. Do komise byli navrženi David Hašek, Miroslav Kaiseršot, Petr Dubenský,

Jaroslav Janata, Radek Kněžínek, jejichž nominace byla následně schválena. Komise je poradním orgánem a členství v komisi není spojeno s finanční odměnou.

2. zasedání 14. 11. 2022

Rekonstrukce parkoviště, komunikace a kanalizace před čp. 34 a 33 v Číměři (za cca 780 000,- Kč bez DPH) proběhne v roce 2023 (důvodem jsou kapacity ze strany dodavatele), oprava dvou lesních cest u Dobré Vody kvůli počasí proběhne taktéž letos.

Byla podepsána darovací smlouva mezi Jihočeským krajem a obcí Číměř a část komunikace III/1491 o délce 0,328 km v Nové Vsi přejde do majetku obce. Slíbená rekonstrukce ze strany kraje byla provedena.

Starosta seznámil zastupitele se stavem účtů obce: Česká spořitelna: 8 913 112,- Kč ČNB: 11 958 820,- Kč.

V současné době probíhá výstavba rybníku Soudek v ceně cca 1 500 000 bez DPH.

Probíhá rekonstrukce autobusových zastávek v D. Vodě, v Potočné, v Nové Vsi. Za již hotovou zastávku v Bílé obec zaplatila cca 550 tis. bez DPH.

Byly podepsány smlouvy na LC D. Voda – Potočná a LC k hrázi Panského rybníka v ceně 2x cca 540 tis. S termínem zhotovení do pol. roku 2023.

Před dokončením je projekt na vodárnu v Nové Vsi.

Je připravena projektová dokumentace a stavební povolení na komunikaci MK 12c v Bílé na návsí.

Bude provedena oprava hráze, stavidla a údržba rybníka p. č. 602 v k. ú. Sedlo v majetku obce.

Projektují se byty v budově pekárny na návsi v Číměři.

Uvažuje se o výměně oken a dveří na OÚ, opravě povrchu komunikace mezi čp. 27 a čp. 28 v Sedle a jejím napojení na novou cestu VC 20R k hlásce.

Po diskusi bylo z důvodů vysokých pořizovacích nákladů zamítnuto zřízení elektronické úřední desky.

Zastupitelstvo obce zamítlo přistoupení obce Číměř k programu „My v tom Jihočechy nenecháme“. Zastupitelstvo obce se shodlo na tom, že sociální politika přísluší státu. Příspěvek považuje za nekonceptní a nesystémový. V případě, že se nějaký občan ocitne v sociální nouzi, lze toto řešit individuálně na úrovni obce.

Zastupitelstvo obce schválilo uzavření

smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene č. JH-014330067764/001-FIA mezi obcí Číměř a společností EG. D a. s. se sídlem Lidická 1873/36, Černá Pole, 602 00 Brno, související s akcí „Sedlo, AG-ROSPOL DUBOVICE s.r.o.-kabel NN“.

Zastupitelstvo obce schválilo uzavření smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene č. JH-001030077950/002-ENGs mezi obcí Číměř a společností EG. D a. s. se sídlem Lidická 1873/36, Černá Pole, 602 00 Brno, související s akcí „Potočná, Schickerová. – kabel NN“.

Zastupitelstvo obce Číměř zamítlo koupi pozemků p.č. 2083, 2095, 2102, 2280, 2288, 2293, 2390, 2649, 2656, 2036, 2049, 2054, 2062, 2074, 2078 v k.ú. Dobrá Voda u Čiměře o celkové výměře 6694 m² za cenu 335.000,- Kč, nabízenou Mgr. Martinem Řehoutem prostřednictvím Realitní kanceláře fondrealit.cz.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo de-

legaci Ing. Jana Špuláka k zastupování obce Číměř na všech valných hromadách honebních společenstev Číměř, Číměř – Sedlo, Nová Bystřice – Nový Vojířov, Nová Bystřice – Hůrky.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo poskytnutí finančního daru ve 4 000,- Kč Hospici sv. Jana N. Neumanna o. p. s.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo poskytnutí finanční dotace žadateli Prevent 99 z. ú. ve výši 5 486,- Kč na spolufinancování protidrogových služeb na území JČ kraje.

Zastupitelstvo obce Číměř zamítlo poskytnutí příspěvku spotřebnímu družstvu Jednota Jindřichův Hradec ve výši 60.000,- Kč /rok.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo navýšení ceny za pronájem u nově uzavřených nájemních smluv, a to 2750,- Kč/ha/rok u zemědělských pozemků a 0,60 Kč/m²/rok za pronájem ostatních pozemků a rybníků.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo pronájem části pozemku p. č. 1766/2 – ostatní

plocha o výměře 32 m² v k. ú. Číměř panu Martinu Hrabčákovi, Číměř čp. 105 na dobu 5 let za cenu 0,60 Kč/m²/rok.

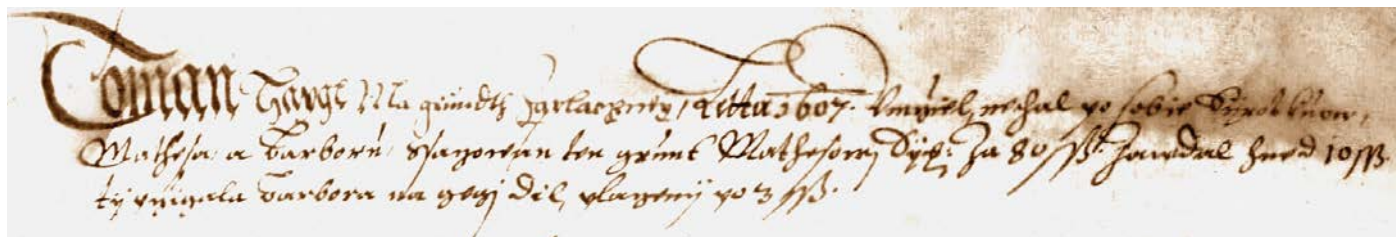
Zastupitelstvo obce Číměř schválilo pronájem pozemku p. č. 2138/1 – ostatní plocha o výměře 801 m² a části pozemku p. č. 1355/1 – ostatní plocha o výměře 216 m², vše v k. ú. Dobrá Voda u Čiměře panu Lukáši Beránkovi, Dobrá Voda čp. 31 na dobu 5 let za cenu 0,60 Kč/m²/rok.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo pronájem části pozemku p.č. 1335/3 – ostatní plocha o výměře 59 m² v k. ú. Dobrá Voda u Čiměře panu Bc. Petru Pecháčkovi, Dobrá Voda čp. 26 na dobu 5 let za cenu 0,60 Kč/m²/rok.

Zastupitelstvo obce Číměř schválilo záměr pronájmu garáže u č.p. 80 v Dobré Vodě o velikosti 20 m².

Termín vepřových hodů byl stanoven na 18. 2. 2023.

Dva sousedi z Krampach aneb pozoruhodné usedlosti čp. 9 a 10 v Potočné

Obr. 1 Nejstarší zápis k usedlosti čp. 9 z r. 1580 v češtině

Ves Krampachy nebo něm. *Grambach*, po roce 1955 používající název Potočná, byla založena novými osadníky přicházejícími od jihu z rakouských zemí už v období vrcholně středověké kolonizace za vlády Václava II. Tehdy zdejší málo obydlené pohraniční území patřilo prvním Vítkovcům na hradě Landštejně. První zmínka o vsi je sice už z roku 1364, ale o konkrétních jménech zdejších obyvatel se dozvídáme až z prvních záznamů na počátku 17. století. Tehdy už byla ves spravována jako součást jindřichohradeckého panství z čiměřské a později od roku ze sedelské rychty, a to až do zrušení vrchnostenské správy v r. 1848, kdy správa přešla na obec.

Usedlosti a chalupy ve vsi byly postupně zakládány na obou stranách potoka, který tvořil osu protáhlé návsi a celého původního osídlení.

První podrobnější soupis poddaných v urbáři rodu Slavatů z r. 1613 vedl ve vsi Krampachy 15 hospodářů, v pozdější Berní rule v roce 1654 již

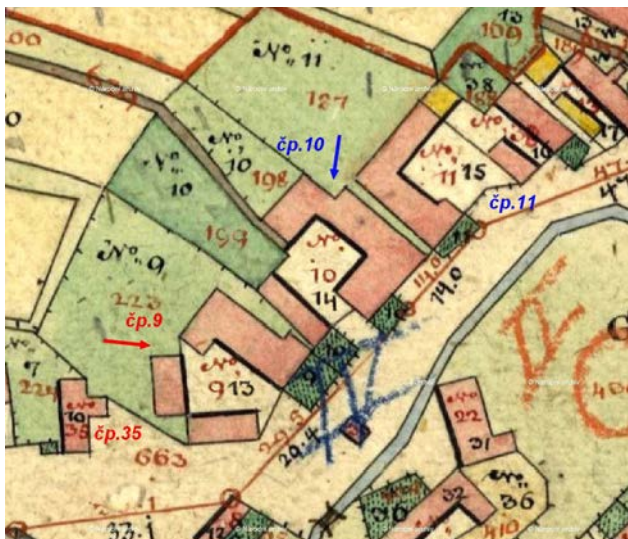
bylo podrobněji popsáno 16 usedlostí osazených a 1 pustá, z nichž je 8 velkých selských a zbytek tvoří chalupníci a zahradníci většinou se živící řemeslem nebo prací na větších gruntech. V pozemkových knihách se nejprve tyto tzv. grundy (tehdejší hospodářské jednotky) vedly podle pořadí, jak stály, v roce 1771 pak dostaly jednotlivé usedlosti a chalupy včetně samostatných pazderen přidělena čísla popisná, která platí v Potočné s menšími změnami dodnes.

Mezi těchto 16 nejstarších gruntů v Berní rule patřily také i dvě výrazné usedlosti s **čp. 9 a 10** na severní straně návsi vybudované naproti pozdější kapli sv. Michala z r. 1852.

Pojďme tedy nahlédnout do historie dvou původních sousedů a poměrně velkých usedlostí, kde staré rody Heiglů, Kopfschlägelů, Šejslů, Istumů anebo Starků spolu po mnoho generací vedle sebe žily, hospodařily a často se různými sňatky také propojily do jedné velké rodiny. Bohužel dramatické události

ve 20. století plné nacionálních vášní, nepochopení a násilných změn tuto více než 650 let dlouhou historii vzájemně propojených rodů ukončily a novou kapitolu dějin už téměř po 80 let tvoří generace většinou úplně nových osadníků.

První z usedlostí dříve s **čp. 9** byla až do zavedení čísel popisných v r. 1771 vedena jako grunt č. 4. V první pozemkové knize panství ještě za pánů z Hradce se uvádí v česky psaném zápise z r. 1580, že Toman (Tomáš) Haygl má grunt celý zaplacený (*obr. 1*). V roce 1607 po jeho smrti grunt převzal jediný syn Mates za 80 kop grošů míšenských a vyplácel pak podíl své sestře Barboře po 3 kopách gr. ročně. V prvním urbáři panství z r. 1613 byl na tomto gruntu o velikosti 3/4 lánu (to odpovídá přibližně 27,6 ha) zapsán jako Mathes Heil s povinností platit vrchnosti daň 11 grošů a odvádět v naturáliích 2 mieřky ovsa a 2 slepice. V pozdějším urbáři a Berní rule z let 1652 - 1654 byl zde veden jako hospodář další z rodu Vavří-

nec Hejdl (Heil), jinde zapsaný jako *Lorenz na Heidlově*, s 25 strychy (14,4 ha) polí, které osíval, a s 15 kusy dobytka. Tehdy se chovali na usedlostech většinou jen volí k potahům, krávy a svině k obživě, někdy i ovce. Kozy nebyly v soupisu zaznamenány, koně měla tehdy jen vrchnost. Po Lorenzovi převzal grunt Mathias Heidl a r. 1679 po jeho smrti se jeho žena znovu vdala za Nikolause Heigla (patrně bratra), který grunt převzal za 160 kop grošů. Rod Heilů, Hejdlů, Heiglů anebo také na Heidlově, jak se toto příjmení při různých zápisech uvádělo, dal také usedlosti její historický název „*Heigler*“.

V roce 1771, kdy už tato usedlost měla přiděleno číslo popisné 9, na gruntu hospodařil rod Kopfschlägelů díky Wentzlovi (Václavovi), který se k Heiglům před tím přizemnil. V roce 1792 předal ve stáří hospodářství synovi Franzovi Kopfschlägelovi a ten pak zase roku 1808 svému synovi Andreasovi (Ondřeji) za 240 zlatých. Tato nová rakouská měna již od pol. 18. stol. nahradila dříve používané středověké kopy grošů. Jeden zlatý měl hodnotu 60 krejcarů. V popisu gruntu bylo v pozemkové (gruntovní) knize zapsáno při převodu v r. 1808, že pozemky hospodářství na gruntu č. 4 mají výměru 35 jiter a 2106 čtverečních sáhů (to odpovídá dnešním 20,8 ha). Z toho obdělávané polnosti měly rozlohu 12,7 ha, zahrada 2,5 ha a k tomu patřící kus lesa 5,6 ha.

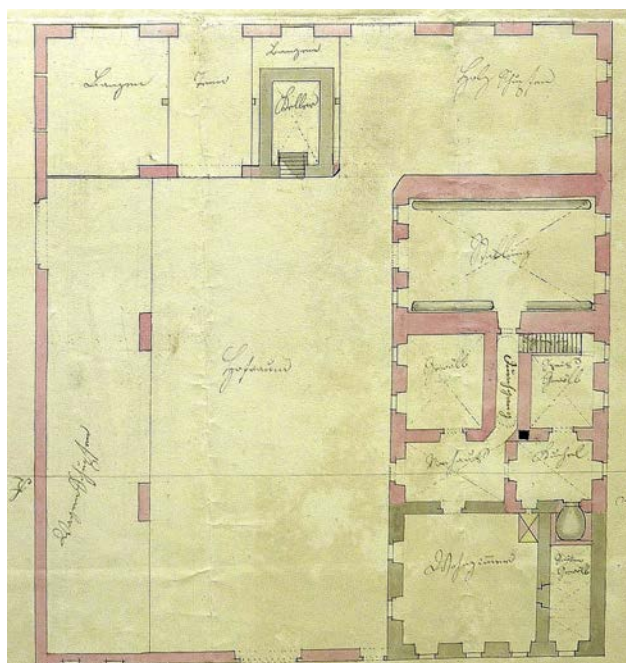
Převzetí gruntu Lorenzem (Vavřincem) Kopfschlägelem po zemřelém otci přineslo zásadní změnu vzhledu i

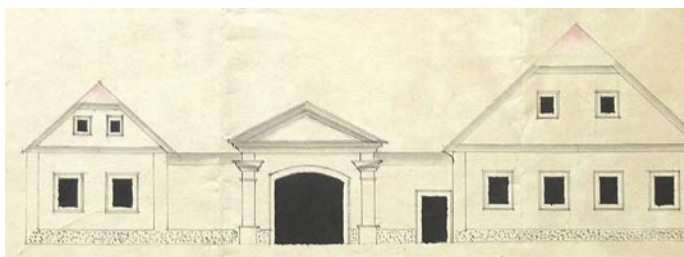
rozložení původní usedlosti, jak je patrné ještě na první mapě stabilního katastru z r. 1828 (*obr. 2*). V r. 1844 se Lorenz rozhodl všechna stará stavení kompletně přebudovat podle plánu čiměřského zednického mistra Franze Schaffera (*obr. 3*). Při přestavbě ponechal pouze přední obytné světnice, které byly již dříve vyzděné se 4 okny do průčelí. Do rohu velké světnice umístil vyzděná (patrně již kachlová)

kamna vytápěná z kuchyně. Za nimi nově umístil předsíní a černou kuchyni s odtahem kouře do komína, s chlebovou pecí a spíží. Podél komory pak byla umístěna chodba do prostorného chlěva. Všechny místnosti byly již podle tehdejších nařízení s nehořlavým stropem buď zaklenu-té nebo s omítanými dřevěnými po-valy (nazývaným někdy jako typlový strop podle dubových kolíků, kterými se trámy spojovaly – něm. *Dübel*). V zadní části dvora byla postavena nová stodola na kamenných pilířích s průjezdem do polí a s kolnou na dřevo, původní sklep byl ponechán. Dvůr od souseda vlevo (tehdy čp. 35 – dnes zbořeno) oddělovala protáhlá otevřená kolna na povozy. Od silnice byl dvůr uzavřen zdí s vjezdovou branou v tzv. edikule s postranními pilastry a nahoře ukončenou trojúhelným štítem. Pro pěší byla ve zdi blíže k domu menší branka (obr. 4).

na gruntě již 17 let žil a hospodařil sedlák Franz Kopfschlägel (*1854) s manželkou Katharinou (roz. Kitlitschkovou také z Potočné). Měli 4 děti a na bytě ještě Franze Schullera původem z Dobré Vody s početnou rodinou, takže na usedlosti tehdy pobývalo celkem 13 osob. Jediný syn Johann Kopfschlägel (*1887) pak s otcem již jako ženatý mladík hospodařil a v roce 1911 hospodářství s manželkou Anastasií (roz. Istumovou z Potočné) po otci převzal. Na usedlosti vychovávali 4 děti, s hospodářstvím jim pomáhali jako čeledínové bratři Houschkové z Peršláku a pak i svobodná sestra hospodáře Franziska Kopfschlägelová, která s nimi bydlela. Kromě polí se starali o 10-12 ks dobytka, 2 ovce a 2 vepře, takže se přes den nezastavili. Už tehdy a pak i v r. 1921 se všichni včetně čeledínů hlásili k německé národnosti. Na sklonku 30. let 20. století byla jejich usedlost naposledy zachycena na fotografii v průčelí jako součást severní fronty návsi (*obr. 5*). To už se začalo psát poslední desetiletí historie tohoto starého selského gruntu.

V roce 1945 byl majetek Kopfschlägelových konfiskován a rodina vystěhována do Německa. Opuštěná a znovu již neobydlená usedlost (patrně po požáru) rychle chátrala a její zbytky pak byly v pol. 50. let odstraněny. Dnes je v místě, kde stálo dříve průčelí hlavní obytné budovy, umístěna autobusová zastávka.

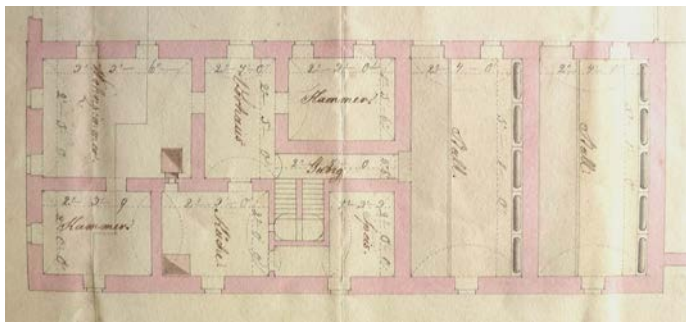
Obr. 4 Navrhované průčelí usedlosti čp. 9 – plán přestavby z r. 1844

Obr. 6 Zápis o dětech hospodářů – sirotčí registra z r. 1671

Obr. 5 Usedlosti čp. 9 a čp. 10 (vpravo) – snímek z 30. let 20. století

Obr. 7 Obytné stavení usedlosti čp. 10 – plán přestavby z r. 1844

Hned vedle stojící usedlost **čp. 10** byla označována jako grunt č. 5 se 3/4 lány pozemků. I tato usedlost měla dlouhou historii a patří také k těm nejstarším v Potočné. Svůj historický název „Irgaln“ získala pravděpodobně po Jirgalovi (Georgalovi - Jiříkovi) Šojslovi, který držel grunt v polovině 17. století.

Pravděpodobně jde o grunt Hanse Storka, který je uveden jako první známý držitel už v r. 1580. Po jeho smrti se k jeho ovdovělé ženě Elišce přičlenil Pavel Šosl (Šasl) a převzal grunt za 150 kop grošů. V urbáři z r. 1613 je u jeho jména poprvé uvedena velikost gruntu 3/4 lánu a odvod v penězích 16 grošů, v naturáliích pak 2 miery ovsu a 2 slepice. V r. 1654 je v Berní rule uveden Jiřík Šejsl, patrně jeho syn, který má k osevu 25 strychů polí a chová 8 ks hovězího dobytka, 7 ovcí a 4 svině. V r. 1671 bylo uvedeno, že Hansl, syn Georgala (Jiřího Šejsla), je u Holenského dvora a Lisl (dcera Eliška) pak v kanceláři v Hradci za 3 kopy gr. Pak souvislosti chybí a další záznamy o gruntu se objevují až od r. 1697, kdy tento grunt o velikosti 3/4 lánu (48 jiter, což odpovídá přibližně 13,6 ha) převzal po smrti Veita Stöckela jeho zeť Mathias Schöberle za 90 kop míš. grošů. Zda se v případě Veita Stöckela jedná o zetě nebo o druhého muže po zemřelém Jiřím Šojslovi anebo o špatně přepsané jméno Šosl se asi už nedozvíme. V té době byla úmrtnost obyvatel poměrně velká, navíc mladí muži byli verbováni do války

proti Turkům v Uhrách, odkud se už často nevrátili. O odvozech do vojska svědčí zápis v soupisu poddaných z r. 1671, kde synové sousedů z vesnice Jiřík od Mateše Neuwirta nebo Lorenz Gregora Schuppa „odjeli s vojskem proti Turku“ (obr. 6).

Po Mathiasovi Schöberlem převzal grunt v r. 1718 jeho syn Martin za 110 kop gr. a v r. 1760 jeho syn Mathias, který se dostal do velkých dluhů a bídy. V r. 1772 koupil zadlužený grunt za 232 kop grošů Lorenz Pötsch. Po něm hospodařil na gruntě od r. 1803 jeho syn Johann a od r. 1821 jeho syn Wenzl (Václav) Pötsch (*1794), který převzal grunt zapsaný již v nové měně za 1900 zl.

Ve stejném roce jako jeho soused v usedlosti s čp. 9 se rozhodl usedlost zásadně přestavět. Z této přestavby v roce 1844 se zachoval původní plán s rozměry pro provedení od čiměřského zednického mistra Franze Schaffera řešený jako kompletní novostavba. Návrh je velmi podobný s řešením sousedního domu. Vpředu jsou umístěny dvě obytné světnice, za nimi vedle před síně kuchyň se spíží a chlebovou pecí umístěná pod schody na půdu. Obytnou část usedlosti uzavírají dva velké chlévy pro ustájení 10 kusů dobytka. Vzadu je průjezdná stodola s kolnou na dřevo, po straně odděluje dvůr od sousedního čp. 9 dlouhá otevřená kolna na povozy. Průčelí je propojeno čelní zdí s vjezdovou branou a samostatnou brankou

pro pěší (obr. 7). Při porovnání plánu s nynějším stavem zjistíme, že se tehdejší stavitelé plánu příliš nedrželi a většinu ze zadních hospodářských stavení, pravděpodobně z úsporných důvodů, ponechali nakonec původní.

V roce 1855 Wenzl Pötsch grunt s pozemky o výměře 44 jiter a 3161 čtver. sáhů (26,5 ha) předal synovi Wenzlovi ml. (*1834) jen za 1000 zl. V roce 1869 podle sčítání lidu soudního okresu Nová Bystřice zde již hospodařil Wenzel s manželkou Anastázií, 5 dětmi a čeledínem ze Lhoty. Na výměnku s nimi bydleli oba starší rodiče hospodáře, otec Wenzl a matka Rosalia. K usedlosti patřila tehdy stará pazderna s čp. 33, kde bydlela svobodná Rosalia Paulová (*1800) z Peršláku. Na hospodářství měli už 1 koně, chovali 14 ks hovězího dobytka, 6 ovcí, 1 vepře a také ve 3 úlech včely. Od roku 1881 hospodařil na gruntě poslední z rodu Pötschů, tehdy ještě mladík Heinrich (*1862). Jeho manželka Maria roz. Pfeiferová pocházela z Dobré Vody. V roce 1900 měli spolu již 6 dětí, z toho 2 syny.

V r. 1906 koupili od něho grunt Wenzel Fiedler (*1852) s manželkou Marií, kteří přišli z Lomů (Tieberschlag). Na usedlosti měli 3 děti, na byt v nájmu pak rodinu zedníka Franze Haslaue- ra a služku. V roce 1919 předali grunt nejstaršímu synovi Konradu Fiedlerovi (*1885) s manželkou Klárou roz. Kopschlägelovou, se kterou měl 2 děti. S hospodářstvím jim tehdy pomáhal

osmnáctiletý čeledín Johann Kopfschlägel z Albeře. Na bytě měli ještě Josefa Manna (*1894), kameníka původem ze Štěkně u Strakonice, s manželkou Marií (*1896) původem z Potočné s tehdy nedávno narozeným synem Karlem. Josef Mann byl jediný na usedlosti, který sebe a svého malého syna při sčítání lidu v roce 1921 přihlásil k české národnosti (mateřskému jazyku, jak bylo uvedeno na formuláři). Jeho manželka Marie z Potočné byla Němka.

Jediný syn majitele gruntu čp. 10 Konrád Fiedler (*1913) patrně zemřel nebo o vedení hospodářství neměl zájem, protože v roce 1938 předal otec Konrad Fiedler usedlost své dceři Therešii a jejímu manželovi Johannu Grausamovi z Konrce. Josef a Maria Mannovi se pak přestěhovali do domu čp. 14 v Potočné, který v r. 1932 převzali od matky Josefy. Tento dům nedaleko patřil Mannům už od r. 1911, kdy se Josefa (*1868) a František (*1861) Mannovi do tehdejších Krampachů přistěhovali ze Štěkně. Celá tato rodina se hlásila také v r. 1921 k české národnosti. Starší bratr Josefa Manna Václav (*1892) byl zaměstnán jako bývalý legionář u finanční stráže, sestry Anna a Stazia pracovaly v pletárně firmy Matzner v Nové Bystřici. Mannovi pak ve společné domácnosti v čp. 14 žili až do roku 1945. Hned po osvobození byl Josef Mann jako jeden z mála Čechů v Potočné pověřen dočasnou správou obce, kterou vykonával jako komisař

ještě spolu s několika Němci ze sociálně demokratické strany. Díky tomu nedošlo v Potočné k násilí a byly v klidu odevdány ukryté zbraně. Po odsunu většiny německých obyvatel na konci května pak s manželkou a několika zbylými německými rodinami společně obsluhovali zdejší dobytek. Když

se konala volba prvního předsedy nově vzniklého místního národního výboru, byl Josef Mann sice s převahou zvolen, ale funkci nepřijal.

Naopak německé rodině Grausamů a Fiedlerů, stejně jako ostatním sousedům hlásícím se k německé národnosti v Potočné a okolí, byl zabaven veškerý majetek a celá rodina musela s ostatními odejít do Rakouska.

Usedlost čp. 10 nakonec na rozdíl od sousední měla po r. 1945 štěstí, protože se ji podařilo znovu obýdlit novými osídlenci a přetrvala až do současnosti. V dnešní obytné části usedlosti zůstala i přes pozdější úpravy poměrně zachovalá původní dispozice z r. 1844 a klenutý sklep. Velká necková klenba v hlavní světnici se štukovými ozdobami svědčí o movitosti tehdejšího majitele Wenzla Pötsche. Raritou je zde původní zděná almara osazená

Obr. 8 Zbytky výzdoby z r. 1844 na průčelí domu čp. 10

nad klenbou přístupu do sklepa, která je patrně ve zdejší regionu asi už poslední. Ale z venku dnes vedle položbořené kolny, již bez honosného průčelí a výstavní vjezdové brány, už jen nepatrné zbytky původní výzdoby na rozpadajícím se průčelí (obr. 8) dávají tušit, že to byl dříve bohatý a udržovaný grunt.

Jiří Dluhoš

Prameny

SOA Třeboň, prac. J. Hradec, fond Vs J. Hradec, mapy a plány

SOA Třeboň, digitální archiv, fond Vs J. Hradec, urbáře a pozemkové knihy

SOKA J. Hradec, digit. archiv, fond OkÚ N. Bystřice, sčítání lidu pol. okresu N. Bystřice 1869 až 1921

SOKA J. Hradec, Pamětní kniha obce Potočná z roku 1938

Digitální archiv ZÚ (hist. mapy stabilního katastru a letecké snímky) <http://ags.cuzk.cz/archiv>

Jeden z nejstarších gruntů ve Lhotě – usedlost čp.4

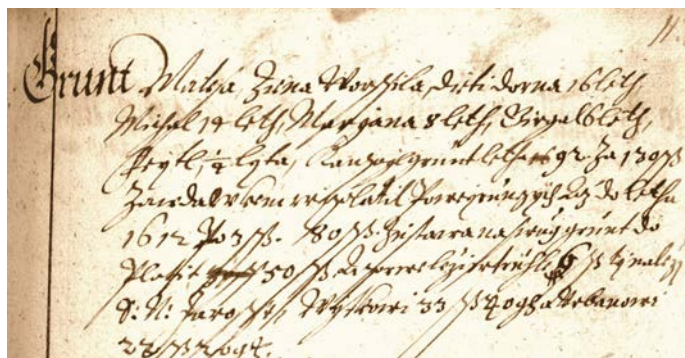
První osadníci při kolonizaci území v místě dnešní Lhoty někdy na sklonku 13. století poté, co zarazili pomyslný první kolík (odtud něm. název *Neustift*), zakládali po vykácení a vypálení hustého lesa postupně svá obydlí kolem pravidelné obdélné návsi po obou stranách meandrovitého potoka. Jejich jména ještě neznáme, teprve až s prvními záznamy a soupisy poddaných na počátku 17. století nám vystoupily z anonymity první hospodáři a s nimi velikost jejich gruntů a počty dobytka. V první pozemkové knize vedené od r. 1617 jsou uvedeny zdejší grundy v pořadí, jak už tehdy kolem návsi stály. Teprve systematické označování domů popisnými čísly v r. 1771 za vlád

dy císařovny Marie Terezie Habsburské v tom udělalo řád, díky kterému se lze již poměrně přesně orientovat a navázat na starší soupisy a podle prvních map stabilního katastru z r. 1828 i celkem přesně určit, kde stály. Mnohé z nich již byly mezitím během téměř dvou století odstraněny.

Mezi 13 nejstarších gruntů zapsaných v 1. pozemkové knize a také podrobně rozepsaných v Berní rule v r. 1654 patří i **usedlost s dnešním čp. 4**. Od r. 1771 měla přiděleno číslo popisné 3 a ještě před tím od 17. století byla vedena jako grunt č. 10. V první pozemkové knize na začátku zápisů je v úvodu uvedeno, že grunt je Matesa (asi Jaroše), který ho koupil roku 1592

(nebo 1602?) za 130 kop grošů míšenských a má platit až do roku 1612 po 3 kopách a zbývá mu doplatit ještě 80 kop gr. Je zde popsána i celá rodina tohoto prvního známého hospodáře, jeho žena Voršila a 5 dětí - 16 letá Dorna (Dorota), 14letý Michal, 8 letá Marjána, 6 letý Jirgal (Jiří) a nejmenší Feytl (Vít), který měl tehdy jen ¼ roku (obr. 1).

V r. 1617 začíná v pravidelných zápisech zmínka, že na grunt se má doplatit ještě 46 kop grošů, z nichž náleží sirotkům (pozůstalým dětem) Jaroše Vítkovi 24 kop a Urbanovi 22 kop gr. Po ročních splátkách přímo pozůstalým synům byl nakonec v r. 1631 grunt zaplacen. V r. 1640 převzal grunt Jergal (Jiří) Jaroš za 60 kop gr. míš. a splácel příbuzným

Obr. 1 První zápis ke gruntu v pozemkové knize asi z r. 1609

včetně nevlastní matky (Maucka?) až do roku 1641, kdy grunt 24. června převzal po Jergalovi Feitl Schneider. Podle jeho jména se pak ustálil název usedlosti „Feitl“ používaný až do roku 1945. V roce 1669 Feitl umřel a grunt převzal jeho syn Hansl za 106 kop gr. a se všemi dluhy, po jeho smrti převedla vdova Maria grunt v r. 1696 svému synovi Paulovi Veitlovi (pro příjmení se používal někdy i název usedlosti) za 113 kop gr. míš., který musel všechny ostatní příbuzné postupně vyplatit. Ještě v r. 1729 měl ze závazku přes 89 kop gr. dluhů a v následujícím roce umřel. Vdova po něm Justina v r. 1743 předala grunt svému synovi Jakobovi Grausamovi také za 113 kop grošů, patrně v roce dosažení jeho dospělosti. To už na gruntu nějaký čas hospodařila po smrti předchozího manžela s dalším mužem Mathiasem Gasdou z Peršláku (dnes Nového Vojířova). Po smrti Jakoba Grausama v r. 1804 převzal grunt i se závazky jeho syn Josef Grausam a pak r. 1812 následoval jeho syn Martin Grausam s manželkou Katharinou. Grunt kromě usedlosti tehdy při převodu zahr-

noval výměru 18 jiter (Joch) a 1219 čtverečných sáhů obdělávaných polí, k tomu pak pastviny s tzv. hložím (křovinami) a kouskem lesa s výměrou 11 jiter a 771 čtver. sáhů. Přepočteno na dnes používané jednotky to bylo 10,8 ha polí a 6,6 ha

ostatních pozemků. Vedle daní z půdy a domu v penězích 11 zlatých a 55 krejcarů a ještě tehdy do r. 1848 povinné roboty (zde s potahem) se odváděl z gruntu místo naturálií také poplatek na novobystřického učitele Franze Mandla ve výši 3 zl. a 40 kr. a naturální poplatek na děkanství ve výši 43 zl. 15 kr.

Příjmení Grausam i jeho česká a německy zkomolená podoba Hrusa se vyskytovalo ve Lhotě i v okolních vesnicích tehdy poměrně často a i po vysídlení většiny německých obyvatel v r. 1945 se toto příjmení vyskytuje dodnes.

V březnu 1859 se ujala celého hospodářství po zemřelém otci ještě nezletilá dcera Franziska Grausamová čerstvě vdaná za Lorenze Hofbauera (*1835) původem z Hradiště. Ten se pak po její velmi brzké smrti patrně při porodu v r. 1866 znovu v následujícím roce oženil s Marií (*1842) rozenou Traxlerovou. Při sčítání lidu v r. 1869 měli majitelé usedlosti Lorenz Hofbauer s druhou manželkou Marií tehdy již dvě malé dcery Katharinu a Magdalenu a dvouletého syna Johanna. V domácnosti

měli také ovdovělou tchyni Katharinu Grausamovou (*1815) a na bytě pak ještě vdovu Elisabeth Kitlitschkovou se 3 malými dětmi. S hospodářstvím, kde kromě polí chovali také 12 ks hovězího dobytka a 6 ovcí, jim pomáhal starší čeledín a dvě mladé děvečky nejen z okolí, ale i z Rottalu u Litschau. Celkem tedy na usedlosti pobývalo v tomto roce 10 lidí.

Při sčítání lidu v r. 1880 zde stále hospodařil Lorenz Hofbauer a s manželkou Marií měl již 6 dětí, z nichž starší 2 dcery kromě 5 lidí najatých na službu už také vypomáhaly s hospodářstvím. Na bytě zde žil ještě patrně další příbuzný, Sebastian Grausam (*1845) živící se jako tkadlec, s manželkou Johannou a třemi malými dětmi - Klárou, Johannou a čerstvě narozeným Adalbertem. V roce 1896 převzal grunt po otci Lorenzovi syn Johann Hofbauer (*1867) s manželkou Agnes (*1873) roz. Neidhartovou. Po její smrti se Johann znovu oženil s Katharinou (*1878) roz. Broschovou z Bernschlagu (Nového Vojířova), se kterou měl ještě dalších 6 dětí (5 synů a 1 dceru).

Statek byl poměrně velký, podle sčítání lidu v roce 1900 zde žilo včetně nájemníků a pomocníků v hospodářství celkem 14 osob, při sčítání v roce 1921 pak 10 osob. Po dosažení plnoletosti převzal hospodářství po 1. světové válce druhý nejmladší syn Florian Hofbauer (*1908), když jeho starší dva bratři zřejmě zahynuli během války nebo odešli jinam. V r. 1945 byl Florianovi Hofbauerovi majetek zkonfiskován a celá jeho rodina vystěhována do Německa.

Obr. 2 Lhota s domy na 1. vojenské mapě z r. 1786

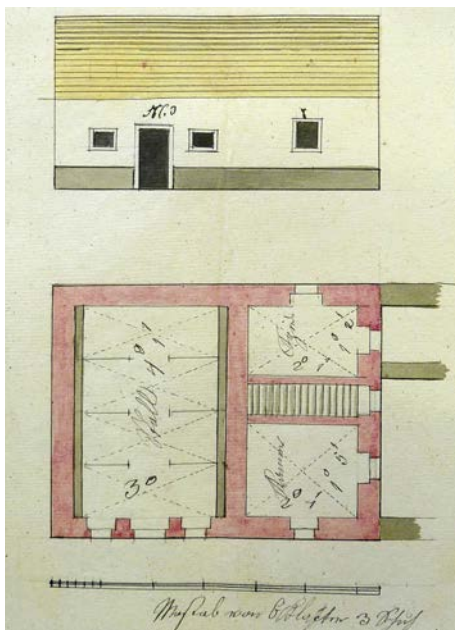
Obr. 3 Usedlost No. 3 na indikační skice ke SK z r. 1828

Obr. 4 Průčelí obytné budovy s výzdobou používanou zde v 1. pol. 19. století

V červnu 1945 zde byl ustanoven národním správcem Jan Černý (*1898), rolník z Vyklantic, který se zde usadil a začal hospodařit se svou ženou Martou, se kterou měl 3 dcery. Tím se od poloviny 20. století začala psát další kapitola historie této staré usedlosti.

A jak se měnila tato usedlost v čase? Patrně původní dřevěná stavba postavená spolu s dalšími prvními obydlími na počátku existence osady Lhota, pokud přečkala všechny tehdejší pohromy, se postupně měnila. První její podobu zatím jen symbolicky zachycuje už mapa z r. 1786 (obr. 2), ale přesnější tvar teprve znázorňuje až indikační skica pořizená během zaměřování pro zhotovení map pozemků prvního stabilního katastru v r. 1828. Na ní je usedlost ještě tvořena 4 částmi kolem uzavřeného dvora s podélnou obytnou budovou (obr. 3), podobně jak je tomu ještě i dnes u sousední usedlosti s čp. 2. V roce 1829, jak také potvrzuje i letopočet na štítě s iniciálami tehdejšího majitele MG (Mathias Grausam), došlo k zásadní přestavbě celé usedlosti, kdy přední uliční část byla částečně odbourána a nahrazena jen zdí s vjezdovou branou a vstupní brankou. Hlavní obytná budova pak byla postavena nová zděná z kamene na východní straně dvora s novou obytnou světnicí orientovanou do návsi. Průčelí původně ještě s typickou polovalbou v ostrém sklonu je členěno pro tuto oblast i dobu typickými plochými pilastry a vodorovnými lezeními s kvádrováním na nároží. Z původního lemování oken už zbyly jen pásy u malých půdních oken, kde jsou v horní části kromě klenáku ozdoby ve tvaru C vyskytující se i na několika dalších stavbách v okolí (Hůrky, Potočná aj.). Nechybí zde ani na novobystřicku celkem častý christogram (IHS) s vroucím srdcem a křížem ve věnci z olivových ratolestí (obr. 4). Zednické party v té době měly několik

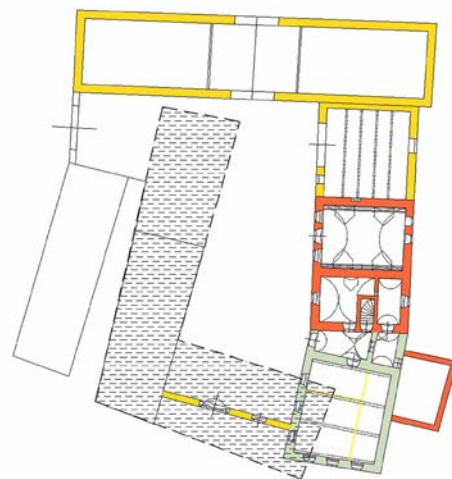

Obr. 5 Plán dostavby komory a chléva z r. 1836

šablon na ozdoby štítu a ty pak podle zájmu majitele usedlosti používaly v celém okolí až do 60. let 19. století. V roce 1838 byly dostavěny k obytné části komory a chlévy podle dnes zachovalého plánu od zednického mistra Johanna Georga Theurera z Nové Bystřice (obr. 5) a pak provedena částečně podzemní spižní komora vedle kuchyně, která se zde v regionu vyskytovala poměrně často. V éře hospodaření rodu Hofbauerů následovala postupně přestavba zadní stodoly a kolny, později na počátku 20. století upravené na dílnu. V té době byly v pravé budově zřízeny další obytné místnosti pro výměnek a nájemné bydlení, dnes vedené se samostatným čp. 34. Na rekonstrukčním plánu jsou zobrazeny přibližné fáze přestaveb s vyznačením původního křídla usedlosti zbořeného asi v r. 1829 (obr. 6).

Usedlost je i dnes po staletích od zásadních přestaveb z 1. poloviny 19. století ve své historické části stále ještě dobře zachována, včetně části původního krovu. O tom, že zde byla použita na hospodářské části stavení také krytina ze slaměných došků, svědčí zbytky dřevěných trnů, na které se v minulosti zachycovaly svazky slámy.

K této významné usedlosti patřila také tzv. Feichtlova pazderna (Feichtl Haarstube), která sloužila původně ke zpracování namočených stonků lnu pro výrobu přize ke tkaní. Byla postavena na mír-

Obr. 6 Rekonstrukce fází přestavby usedlosti v 19. a 20. století

ném svahu východně od cesty směrem k Číměři nedaleko zatáčky u bývalého Kitličkova mlýna (po r. 1948 kompletně zbořen) tak, aby byla z usedlosti vidět v případě požáru. Ve 30. letech minulého století byla ještě zachycena na snímku (obr. 7). Byl to již tehdy poměrně větvý objekt se srubovými stěnami nabílenými vápnem a se zbytky slaměné doškové krytiny sloužící asi ještě k provizornímu bydlení. Po r. 1948 byla zbořena a její místo postupně pohltil náletový lesík.

Jiří Dluhoš

Prameny

SOA Třeboň, prac. J. Hradec, fond Vs N. Bystřice, stavební záležitosti (1836-1849)
SOA Třeboň, prac. J. Hradec, fond Vs N. Bystřice, pozemková kniha 4 a 28 (1609 – 1880)
SOKA J. Hradec, fond OkÚ N. Bystřice, stavební záležitosti a sčítání lidu 1890, 1910 a 1921
SOKA Pamětní kniha obec Lhota (Gedenkbuch der Gemeinde Neustift) z let 1927 -1931
Digitální archiv ZÚ (mapy stabilního katastru a letecké snímky) <http://ags.cuzk.cz/archiv>
Digitální staré mapy http://oldmaps.geolab.cz/p_root.pl?lang=cs&map_root=1vm

Obr. 7 Feichtlova pazderna na snímku z 30. let 20. století

Příběh jednoho starého pamětního kamene – vražda Pavla Schullera z Dobré Vody

Nelze vyloučit, že kámen s nikou v přední části, vytesaný z jednoho kamene, stojí u Chlumecké cesty v lese, je nejstarší a původní Schullerův kámen.

Hluboko v lese, na západ od Novomlýnského rybníka za Lesním hotelem Peršlák u Nové Bystřice, v blízkosti dnes již skoro nepoužívané lesní cesty z bývalých Nových Mlýnů u Nového Vojířova do Chlumu u Třeboně stojí starý pamětní kámen. Lidově je nazýván Schulerův, ale i nepřesně Schillerův kámen¹⁾, nebo také zkráceně Šilerák.

Proč se mu tak říká a co se zde vlastně stalo? K tomu se váže jedna z pověstí. Pojďme si ji společně připomenout.

Stará pověst vypráví

Když se jednou navrátily válečné časy, prusští vojáci, kteří pronikli do Čech, přišli přes Budějovice až do Chlumu u Třeboně, kde se jeden z oddílů utábořil. Ve stejné době do Chlumu přišel také sedlák Pavel Schuller pocházející ze vsi Dobrá Voda na novobystřickém panství. Potom, co si vyřídil své záležitosti, zastavil se v krčmě. Posadil se ke stolu, kde právě několik vojáků hrálo karty. Prusové, potěšeni tím, že potkali německy hovořícího krajana, přizvali ho, aby si s nimi také zahrál. Pavel se rád zapojil do hry. Štěstí mu bylo nakloněno a on vyhrával. Čím déle hrál, tím větší byla jeho výhra. Mezi vojáky byl také

jeden, který měl u sebe větší množství peněz, za které měl nakoupit potraviny pro mužstvo. Všechny peníze však prohrál a byl to Pavel, kdo je vyhrál. Právě to mu ale bylo, jak se dále dozvíme, osudné. Pavel, aby nevzbudil pozornost vojáků, nechal klobouk i hůl v hostinci a nenápadně vyšel ven. Když byl již venku, spěchal rychle domů, avšak nešel přímo, ale lesem stranou od cesty.

Když se sedlák dlouho nevracel ke stolu, nabyli vojáci přesvědčení, že je i s penězi v trapu. Zmocnil se jich hrozný vztek. Obzvlášť ten, který prohrál svěřené peníze, si počínal doslova jako divoká zvěř. Teprve teď mu došlo, co se stalo a že když nedostane prohrané peníze zpátky, tak přijde zítra o hrdlo. Vzal proto svou ručnici, vyběhl ven, skočil na koně a vyrazil za uprchlíkem. V šíleném spěchu cválal skrz temný les. Přestože slídlil po sedlákovi kolem dokola, široko daleko neviděl ani človíčka. Až před Novým Mlýnem u Peršláku zastavil těžce oddychujícího koně. „Neviděl jsi nějakého muže bez klobouku jít okolo?“, zvolal na muže, který stál před chalupou. „Ne, tudy nikdo nešel,“ obdržel odpověď. Obrátil proto koně a jel zpátky na konec lesa. Usnadnil tak výhled sedlákovi z Dobré Vody, skrytému v houštích, na vracejícího se vzteklého vojáka. Pavel se v tu chvíli domníval, že je už zachráněn. Vylezl z houštiny a pokračoval dále po lesní cestě. Voják však neměl ani

trocha klidu. Musel za každou cenu získat zpět prohrané peníze, jinak mu šlo o život. Obrátil proto znovu svého koně a jel opět směrem k Novému Mlýnu. Když dosáhl výšiny za Černým křížem, uviděl před sebou na cestě jít muže bez klobouku na hlavě. To byl jeho člověk. Během chvilky ho dostihl. Pavel Schuller se pokoušel uniknout, ale marně. Voják strhnul z ramene ručnici a bez milosti ho v nízkém mlází zastřelil. Pak oloupil mrtvého o peníze a odjel zpátky směrem na Chlum.

K připomenutí tohoto hrozného činu byl později na místě, kde byla oběť nalezena, postaven pamětní kámen. Jak uvádí ve své útlé knížce Josef Lache, nedaleko původního kamene byl za první republiky údajně postaven nový Schullerův kámen, jehož nápis oznamoval, že ona vražda se měla stát v roce 1769.²⁾

Písemné zmínky k pamětnímu kamenu

Přirozeně si řada čtenářů položí otázku, jaká skutečná událost dala podnět ke vzniku této pověsti a kdy se tak stalo. Hans Hadam ve své knize Nová Bystřice – Dějiny města a bývalého panství časově situoval událost do období prusko-rakouské války v roce 1866. Hovoří zde o tom, že Schullerův kámen v lese u Nového Mlýna je pa-

Pravděpodobně později obnovený Schullerův kámen, jak ho popisuje archivář F. Teplý a učitel J. Lache. Místo u lesa s názvem Zvonky.

Kámen s replikou nápisu, který opět bloumá kolem roku 1769. Text nápisu je převzat z knihy Staňkov – kronika čtyř století. V roce 2015 byl již třetí kámen u Chlumecké cesty umístěn na křižovatce lesních cest naproti kamenu s nikou.

mátkou na sedláka Schulera z Dobré Vody, který byl v roce 1866 zastřelen v tomto místě nějakým Prusem.³⁾

Zda to spojoval se skutečným pobyt看 pruských vojáků v srpnu 1866 v Chlumu u Třeboně a okolních vesnicích, či dalších ve Stráži nad Nežárkou, v Jindřichově Hradci, nebo více než osmi set pruských vojáků ubytovaných ve stejné době v Hůrkách u Nové Bystři-

ce i přímo ve vsi Dobrá Voda, to se již nedozvíme. Pramen, ze kterého čerpal, neuvádí a lze tedy předpokládat, že to bylo z ústního podání, což potvrzuje jako zdroj Josef Lache, ale uvádí pro změnu rok této události 1769. Stejný rok uvádí i František a Jiřina Kodlovi ve svém vyprávění o Dubovici. Dle jejich podání Schullerův kámen upomíná na příhodu, která začala vesele při kartách v chlumské hospodě a skončila tragicky na Dubovici. *Panští služebníci, vesniční chasníci – někdo hrál falešně, strhla se hádka, snad i bitka. Pavel Schüller, selský synek z Dobré Vody, skočil na koně a uháněl k domovu. Pronásledovatelé ho dohonili až v lese na Dubovici a doslova ho sestřelili s koně. Na pomníčku byl údajně nápis: „Hier wurde im Jahre 1769 Paul Schüller aus Guttenbrunn erschossen.*

– Zde byl v roce 1769 zastřelen Pavel Schüller z Dobré Vody.“ Tento příběh měl vyprávět v roce 1935 mlynář Mládek z Peršláku jednomu z autorů vyprávění o Dubovici.⁴⁾ Spíše se ale jeví, že autor vycházel ze zápisu v pamětní knize obce Sedlo z následujícího textu: „Sotva ¼ hodiny před Černým křížem na Chlumecké cestě stojí Schullerův kámen s nápisem: Johann Schuller z Dobré Vody byl zastřelen roku 1769.“⁵⁾ Samozřejmě správné jméno je Pavel, a nikoliv Johann. Záměna pisatele pa-

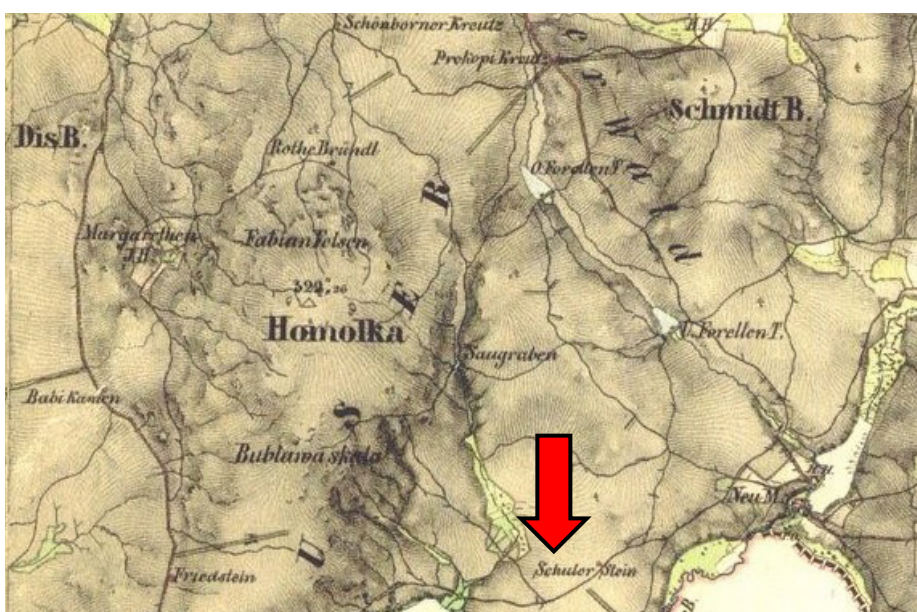
mětní knihy se jménem majitele mlýna na Nových Mlýnech Johannem Schullerem je zřejmá. František Teplý popisuje v roce 1922, „že v lese Zvonky při silnici stojí památný, teď obnovený kámen řečený Schullerův. K němu poji pověst nějakou ohavnou vraždu, patrně postaven na usmíření té viny.“⁶⁾

Co říkají staré mapy

Své bádání jsem začal u starých map. Jejich údaje naznačují, že k této události pravděpodobně došlo již před rokem 1866. Co konkrétně vede k těmto úvahám? Nahlédnutím do mapy Čech, pořizené v rámci II. vojenského tzv. Františkova plánování, zjistíme, že pamětní Schullerův kámen je zde již zakreslen a jmenován (viz přiložená mapka). Je to v lese vpravo u staré cesty z Nových Mlýnů do Chlumu u Třeboně mezi Novomlýnským rybníkem a Černým křížem. Katastr obce Dolní Lhota, v tehdy Tábořském kraji, byl zmapován již v roce 1843. Ještě starší mapa císařského otisku stabilního katastru Čech pro Tábořský kraj zachycuje stav krajiny v době mapování v roce 1828. V blízkosti výše uvedené cesty je místo pojmenované Schollar. Nápadně připomíná zkomolené příjmení Schuller.

Hledání jehly v kupce sena

Kdy se tedy opravdu stala nějaká událost, která má souvislost s tímto starým kamenem pokrytým lišejníkem? Podaří se vůbec po tolika letech ještě něco zjistit? Při hledání relevantních odpovědí jsem narazil na jednu událost z roku 1769, na který odkazuje Josef Lache i František a Jiřina Kodlovi. V tomto roce poslala vrchnost za Dubovici padesát mužů na lupičskou bandu Hanse Grüneisena a jeho kumpána Víta Hellera. Heller byl chycen a popraven v Českých Budějovicích.⁷⁾ Nabízela se přímo otázka, zda se Pavel Schuller neocitnul ve špatné době na špatném místě? Jak se však ukáže, našeho příběhu se tato příhoda přímo netýká. Ledacos ale naznačuje. Třeba proč je pověst nesprávně spojována s rokem 1769. Jednou z verzí byla i úvaha, zda to nemělo něco společného s hostincem a mlýnem Schullerů na Nových Mlýnech, který stával u Novomlýnského rybníka. Vzhledem k tomu, že jejich rod zde hospodařil

Jeden z mlčenlivých strážců řady lidských osudů a příběhů – kamenná hlava na Dubovici.

od konce 19. století do čtyřicátých let 20. století, mohl jsem tuto možnost vyloučit. Přesto tady jedna souvislost existuje. Pavel Schuller byl jeden z prapředků tohoto rodu. A pokud někdo nechal postavit nový kámen s nápisem připomínající smrt sedláka z Dobré Vody, jak uvádí Lache,⁸⁾ mohla to být právě mlynářská rodina Johanna Schullera, pocházejícího z Číměře. Důvodem k tomu mohl být obnovený zájem o tuto tragickou událost v souvislosti s prvním písemným vydáním pověsti o Schullerově kamenu v knize J. F. Lacheho: „Sagen der Heimat“ (Pověsti z domova) v roce 1921.

Klíčem jsou matriky

Více světla do celého případu mohlo přinést až pečlivé prozkoumání dalších pramenů, zejména matrik farního úřadu římskokatolické církve v Nové Bystřici, kam byla ves Dobrá Voda, tehdy Guttenbrunn, přifařena. Ve Státním oblastním archivu v Třeboni je nejstarší zachovalou matrikou farního úřadu Nová Bystřice kniha narozených, oddaných a zemřelých z roku 1656. V zápisech pořízených od roku 1656 do roku 1890 bylo nalezeno na novobystřické

faře více než dvě stě osob s příjmením Schuller či podobných. Podrobnějším prozkoumáním všech těchto zápisů se podařilo najít záznamy vztahující se k naší pověsti s dosti neočekávaným a poměrně překvapivým výsledkem. V matriční knize Nové Bystřice z let 1656 - 1686 byl nalezen strohý zápis s datem 29. dubna 1676: „*Pavel Schuller na lesní cestě u Nového Mlýna zastřelen vojákem, následujícího dne nalezen a třetího pohřben. Místo odkud pochází Dobrá Voda. Místo pohřbu Číměř.*“⁹⁾

Pohřben byl na původním hřbitově, který se nacházel do roku 1814 u číměřského kostela sv. Jiljí. Ve druhé nejstarší novobystřické matrice vedené v letech 1675 - 1693 je duplicitní zápis rovněž z 29. dubna 1676 s přibližně obdobným obsahem: „*Pavel Schuller z Dobré Vody ... v lese nalezen u Nového Mlýna*

zabit ... v Číměři pochován“¹⁰⁾ Není pochyb o tom, že tyto zápisy se váží k naší pověsti. Z dalších záznamů vyplývá, že Pavel Schuller se čtyři roky před svou tragickou smrtí 7. února 1672 oženil v číměřském kostele sv. Jiljí s Evou Schnellovou z Číměře.¹¹⁾ To potvrzuje i zápis v knize oddaných číměřské fary, stejně datovaný: „*Svazek manželský (sňatek) uzavřen v Číměři. Snoubenec mládenec Pavel, zesnulého Adama Schullera z Dobré Vody manžel-skyzplozený syn. Snoubenka: Eva, zesnulého Jana Schnella z Číměře, manželsky zplozená dcera. Svědci: Pavel Hirsch, Matouš Pfeiffer, Jakub Hoisl, Michael Schmidt, všichni na Dobré Vodě.*“¹²⁾ O rodině Schnellů najdeme zmínku již ve starém urbáři číměřské rychty panství Jindřichův Hradec z roku 1613. Následující rok po svatbě se Pavlovi a Evě 30. října 1673 narodila dcera Kateřina, za kmotru jí byla Marie, manželka Jakuba Stipla z Dobré Vody.¹³⁾ Dále však již naše anály mlčí. I v tomto případě se ukazuje, že lidová pověst je dodnes živá a neutichající, často vyprávěna různými způsoby. Mnohé, co se ve starším znění pověsti zachovalo, bylo později ztraceno nebo se změnilo, jiné je opět nově zobrazováno. Někte-

ré staré příběhy se tak vrací v různém podání. Překvapující je, že tento příběh loupežné vraždy je ještě starší, než kdokoliv dosud předpokládal. Udál se již na jaře roku 1676, a byť v různých podobách se místní pověst na historickém pozadí dochovala až do dnešních dnů. Pokud někdy navštívíte rozlehlé a ještě dnes v mnoha koutech tajuplné lesy na Dubovici, plné úchvatné mystiky, a při svých toulkách ať již pěšky či na kole zabloudíte do těchto končin k Schullerovu kamenu, snad si vzpomenete i na tento starý příběh. V bývalém Markétském a Novomlýnském revíru mimo krásné přírodní scenérie narazíte i na další pamětní, mezní a smírčí kameny, kříže, pomníky a boží muka. Řada z nich má své příběhy, které jsou zahaleny mlhou, většina je však již dávno zapomenuta.

Vladislav Sotona

Poznámky a prameny:

- 1) Kámen v seskupení žulových bloků s názvem Schillerův (Schillerstein) z roku 1905 se nachází u Stálkova, místní části města Slavonice. Připomíná 100. výročí úmrtí německého básníka a spisovatele Friedricha Schillera (1759-1805).
- 2) LACHE Josef Franz: Sagen aus dem Bistritzer Bergland, 2. vydání, Heimatverlag Thaya, Geislingen 1957, s. 19.
- 3) HADAM Hans: Neubistritz. Geschichte der Stadt und der ehemaligen Herrschaft, Stuttgart 1981, s. 129.
- 4) KODLOVI František a Jiřina: Staňkov - Kronika čtyř století, Chlum u Třeboně 1983, s. 160.
- 5) SOkA J. Hradec, Archiv obce Sedlo 1828-1945 (1949), Gedenkbuch der Gemeinde Heumoth 1922-1945, s. 302.
- 6) TEPLÝ František: Při hranici Vitorazské, Tábor 1922, s. 12.
- 7) TEPLÝ František: Dějiny města Jindřichův Hradec, díl I svazek 4, J. Hradec 1936, s. 169.
- 8) O druhém kamenu již s nápisem se zmiňuje J. F. Lache v druhém, rozšířeném vydání pověstí z roku 1957.
- 9) SOA Třeboň, Sběrka matrik Jč kraje, Matrika farního úřadu římskokatolické církve v Nové Bystřici, kniha č. 1 (1656-1686), fol. 262.
- 10) SOA Třeboň, Sběrka matrik Jč kraje, Matrika farního úřadu římskokatolické církve v Nové Bystřici, kniha č. 2 (1675-1693), fol. 234.
- 11) SOA Třeboň, Sběrka matrik Jč kraje, Matrika farního úřadu římskokatolické církve v Nové Bystřici, kniha č. 1 (1656 - 1686), fol. 209.
- 12) SOA Třeboň, Sběrka matrik Jč kraje, Matrika farního úřadu římskokatolické církve v Číměři, kniha č. 9 (1606 - 1722), fol. 67. „Copulato est in Schamers. Sponsus der Jungesell Paul, Weillandt Adam Schullers von Guttenbrunn ehelicher erzeugter Sohn. Sponsa: Eva, weilland Jann Schnelln zu Schamers ehelicher erzeugte Tochter. Testes: Paul Hürsch, Mattusch Pfeiffer, Jacob Hoisl, Michel Schmidt, omnes ex Guttenbrunn.“
- 13) SOA Třeboň, Sběrka matrik Jč kraje, Matrika farního úřadu římskokatolické církve v Nové Bystřici, kniha č. 1 (1656 - 1686), fol. 120.

HUDBA PRO UŠI I PRO DUŠI

Rozhovor s Leou Mikulovou, učitelkou hry na kytaru, a Mariánem Mikulou, učitelem hry na zobcovou a příčnou flétnu a zástupcem ředitele v Základní umělecké škole Vítězslava Nováka v Jindřichově Hradci.

Kdy se ve vás probudila láska k hudbě?

LEA: Můj tatka byl amatérský hudebník, ale měl velice dobrý sluch. Vždycky měl nějaké kapely, nějaká uskupení. U nás doma se proto hrálo a zpívalo. Přesně si pamatuji situaci, jak sedím na gauči doma v obýváku, tatka sedí naproti mně s tahací harmonikou a já zpívám Čerešničky, čerešničky.

Lákalo mě, jak tatka hrál, takže určitě jsem chtěla něco dělat. Začala jsem v první třídě hrát na klavír, ale to bylo děsivé, protože jsem do klavíru třeba i kopala a tak. Asi mi to nešlo. Asi až v páté třídě mě rodiče dali na kytaru. I když se to nezdá, jsem vlastně introvert. A klasická kytara je možná dobrý nástroj pro introverty. Možná mi to přišlo i lepší, že jsem si na kytaru mohla hrát různé trampské písničky, to na klavír není ono. Chytlo mě to a pak jsem začala hrát už normální klasický repertoár.

Asi jako hodně holčiček jsem později chtěla být popová zpěvačka. Na konzervatoři se tehdy populární zpěv ještě neučil, tak jsem potom k té kytarě vystudovala ještě operní zpěv. Začal mě bavit asi díky profesorce. Když jsme pak přišli do Hradce, tak jsme s Mariá-

nem a s kolegy hrávali v okolních městech výchovné koncerty a já jsem nehrála na kytaru, já jsem zpívala. Dělalí jsme klasický repertoár i jazz, to mě bavilo. Zpěv byl pro mě přirozenější, asi jsem měla i menší trému, protože zpěv je vlastně mluva v notách. Když hrají na kytaru, přijde mi to jako meditace. Zpěv je pro mě jiné vyjádření. Jsou to dva rozdílné světy.

MARIÁN: U mě to bylo dané celkem tím, že oba rodiče jsou učitelé. Jeden byl sportovec a maminka byla učitelka hudebky a ruštiny. Cítil jsem, že muzika je dobrá, a aby se kompenzoval ten můj sport, který jsem samozřejmě dělal hned odmalinka, tak mě dali do ZUŠky, tenkrát ještě lidušky. A protože jsme bydleli na vesnici, tak jediná možnost byl učitel, který tam dojížděl. Byl to akordeonista, takže jsem začal hrát na harmoniku. Díky němu mě to hodně bavilo. Později jsem začal hrát na barytonový akordeon. Takový nástroj jsem neměl, takže mi jej půjčili ze školy a otec mě musel vždycky i s nástrojem převážet na hodiny do blízkého městečka. Můj učitel mě ovlivnil až tak, že jsem nakonec pokračoval až do Prahy na konzervatoř. Až tam jsem začal dělat druhý obor, flétnu. Tehdy to byla

zase osobnost profesorky, díky čemu jsem pak začal upřednostňovat flétnu před harmonikou a ještě jsem si k tomu přibral zobcovou flétnu. Hráli jsme hodně komorní hudbu a to mě moc bavilo. No a táhne se to dál.

LEA: Je vidět, co všechno může způsobit osobnost učitele. U obou dvou.

MARIÁN: U mě u toho byli dva učitelé, jednak akordeonu na ZUŠce a pak na konzervatoři profesorka flétny.

My jsme se poznali v raném počátku studia na konzervatoři a vymetli jsme spolu spoustu krásných koncertů v Praze. Tenkrát byla ještě možnost, že člověk přišel, dal něco té babičce uvaděčce a ona nás tam nechala i na koncerty, které byly vyprodané. Máme spoustu takovýchto zážitků. Bylo to krásné období, i škola nám nabízela vstupenky na řadu kulturních akcí zdarma, což byla výhoda Prahy. Dodnes jezdíme na filharmonii, máme zaplacenou abonentku a stále jezdíme za opravdu hezkou muzikou.

Bylo pro vás jasnou volbou, že půjdete na střední školu na konzervatoř, nebo jste uvažovali i o něčem jiném?

LEA: U mě to bylo jasné.

MARIÁN: U mě to ze začátku jasné nebylo, protože mě bavila spousta věcí. Učitel to ale tak postavil a mě Praha lákala. Už ve čtrnácti jsem si říkal, že musím zažít takové velkoměsto. Tenkrát se na střední školy ještě chodilo z osmé třídy. Ale zrovna na konzervatoř v Praze z osmých tříd v tom roce nebrali. Takže já jsem ještě nastoupil na gymnázium tam u nás a pak jsem se chvíli rozhodoval. Ale ten můj učitel to tak automaticky postavil, prostě půjdeš, máš tam jenom rok takový přestup. Hrál jsem však intenzivně dál. Pak jsem si tedy chvíli na konzervatoři nebyl úplně jistý, jestli jsem udělal dobře. Zase tam bylo pubertální nadšení, že jsem byl daleko od domova, ve velkoměstě. A ta svoboda...

LEA: 500 kilometrů.

Důvodem volby konzervatoře tedy nebylo to, že tam nejsou všeobecné předměty.

MARIÁN: Ne, to nebylo.

LEA: U mě vlastně ano. To, že tam ne-

byla matematika, bylo důležité. Možná i to tenkrát sehrálo roli, i to mě to lákalo. **Kolik dětí v současnosti odchází na konzervatoř na střední školu?**

MARIÁN: Ze ZUŠky odchází v průměru jeden dva žáci za rok. Jsou roky, kdy nikdo, jindy tři čtyři. Na konzervatoř odcházejí zpětně i studenti, co mají po maturitě. To je momentálně dost velký trend. Na konzervatořích je hodně středoškoláků, kteří už mají maturitu z jiných škol a studují ještě konzervatoř. A někteří vedle toho dělají vysokou školu.

Já osobně žákům, pokud nechtějí jít učit, celkem vymlouvám, aby šli na konzervatoř. Umělecká dráha je velmi náročná a vůbec není jednoduché prosadit se a uživit se muzikou. Říkám si, že dělat hudbu je krásná věc, ale dělat to jako koníčka je možná ještě hezčí. **V odpovědích kandidátů do zastupitelstva, uveřejněných v srpnovém Číměřsku, zaznívala potřeba nabídnout místním dětem i nějaké kroužky, aby měly trochu zorganizovaný i čas mimo školu.**

MARIÁN: V těchto vzdálených oblastech je to složité. Pro rodiče může být problém s dopravou do Hradce, a aby ZUŠka vyslala učitele na pobočku, musí být zájem o určitý počet hodin, aby to bylo rentabilní. Proto nyní v Nové Bystřici nemůžeme otevřít jiný obor než zobcové flétny a žestě.

Děti ale mohou začít s flétnou, a až budou starší a budou jezdit samy autobusem, budou moci přejít na jiný obor.

MARIÁN: Ano. Ze zobcové flétny někteří žáci přecházejí na trubku a zůstávají v Nové Bystřici. Je možné ale zvolit jakýkoli jiný nástroj a dojíždět do Jindřichova Hradce. Ideální je, když si nástroj děti vyberou samy.

Je nějaké klasické krizové období, které je třeba překonat, aby dítě neprestalo chodit do ZUŠky?

LEA: U kluků to přichází později, ale celkově bych řekla 5. až 7. třída.

MARIÁN: Zažil jsem za tu svoji éru ale spoustu případů, že děti už chtěly skončit definitivně. Někdy to bylo tím, že si nesedly s pedagogem. Stačilo změnit pedagoga a pokračovaly dál. Úplně se to pak nastartovalo. Zrovna všechny tři holky Kněžínkovy skoro skončily v 5. třídě a dnes vidíte, kde jsou.

LEA: Já mám půl na půl chlapce a děvčata. Marián má spíš děvčata. Já

bych řekla, že krize přichází spíš u děvčat. Kluci jsou stabilnější.

A když krizi překonají, zůstávají až do konce studia?

MARIÁN: Většinou ano. Pak si řeknou, už jsem v šestém ročníku, ten sedmý dochodím. To byl trochu i případ naší dcery Terky. Řekla, že první stupeň dochodí, ale pak už pokračovat nebude. K hudbě má však velmi vřelý vztah a pravidelně navštěvuje koncerty. Druhý stupeň je vůbec složitý, protože starší děti toho mají moc i co se týče studia. Pokud to nechtějí dělat na takové úrovni, která je potřeba pro studium nástroje na konzervatoři nebo na vysoké škole, tak je těžké, co s nimi dělat.

LEA: Pak je důležitá komorní nebo ansámblová hra. Máme tu žáky, kteří chodí do ansámblu a nechodí sólově. Pokud by se v druhém cyklu měl člověk striktně držet školního vzdělávacího programu, tak je to problematické, protože student nemá čas cvičit tak náročné kusy.

MARIÁN: Někdy to ani nemá smysl, pokud se tomu nebude chtít věnovat na vrcholové úrovni. Na co potřebuje hrát strašně náročné technické záležitosti? Proto je ideální, když mají žáci uplatnění například ve swingovém nebo smyčcovém orchestru. Je vidět, jak jsou děti šikovné, jak je to baví, jak jsou proto zapálené.

LEA: To je i vaše Majda. Dala jsem jí duo pro kytaru a flétnu. Pak jsem si řekla, že je to opravdu náročné, že jsem to asi přehnala. Nabídla jsem jí, že to včas vzdáme. A Majda ne, ona to chce zkusit. Tak uvidíme, jestli to dá, nebo nedá. Ale nechce se toho vzdát. Někdo chce růst nebo čelit výzvám. Je to individuální.

Někdy výsledky nemusí odpovídat reálným znalostem a schopnostem, protože výkon je závislý i na psychice. Zkušenosti ze ZUŠky, kde děti odmala koncertují a musejí zvládnout stres na pódiu, žákům mohou být v budoucnu užitečné třeba u přijímacích zkoušek.

MARIÁN: U soutěží i na koncertech žákům říkám, že ještě mnohokrát v životě zažijí tyto situace, kdy budou vystaveni nějakému individuálnímu stresu. Až se budou ucházet o zaměstnání, tak budou dělat pohovor, což také není úplně jednoduchá záležitost. Takže tohle je trénink.

LEA: Mně se to opravdu potvrdilo, to mi řekl třeba jeden můj bývalý žák.

Tím, že vystupoval a jezdil po soutěžích, tak byl na ten určitý stres trénovaný, což mu hodně pomohlo u přijímacích zkouškách na medicínu. Dostal se na všechny fakulty, které zkoušel. Říkal, že si myslí, že už byl odolný vůči stresu. I při vystoupení, když dítě někde hraje, tak 70 % dělá psychika a 30 % je výkon a technika, to co nacvičí.

MARIÁN: Muzika má vůbec velký vliv na duševní zdraví člověka obecně. Spousta lidí to vnímá pouze jako naučit se hrát na nástroj. To mi přijde hrozně málo. Už na konzervatoři nám naši učitelé říkali: chodte na koncerty, chodte na výstavy, chodte do divadla. Kulturní a umělecké vjemy jsou strašně důležité. Byl bych rád, kdybychom to dokázali i my předat našim žákům.

LEA: Snažíme se o tom s dětmi mluvit, chtěli bychom v nich vzbudit zájem, aby šly nejen na koncert, ale i na výstavu, aby získaly vztah ke kultuře.

MARIÁN: Je dobré, když chodí na víc oborů¹ v samotné škole.

LEA: Kultura je pro člověka hrozně důležitá, formuje ho to do budoucna ve všem. Ať je to vystupování v zaměstnání, ke svému okolí, k rodině. Kultura opravdu kultivuje.

Na závěr položím opět jednu osobní otázku: Jakou hudbu posloucháte, když ten poslech není spojen s vaší prací?

LEA: Hlavně asi barokní hudbu, tam je nějaký řád, to mi dodává pocit klidu. Když se potřebuji vyřádit, tak si pouštím big beat, například Rolling Stones, do toho si pak skáču. Také poslouchám klasiku, pak mám třeba ráda i Black Sabbath. Záleží na náladě. Vlastně ani nemůžu říct, jaké období mám ráda.

MARIÁN: Asi by bylo snazší říct, co neposloucháme. Neposloucháme dechovku, jinak asi všechno. A rap taky moc nemusíme. Je pravda, že doma už tolik muziky neposloucháme.

LEA: Jezdíme na koncerty.

MARIÁN: Hodně si vybíráme. Nechojíme moc na místní kulturu. Někdo to bere tak, že se povyšujeme. Je krásné a obdivuhodné, že se amatéři o něco snaží, ale člověk toho má už z té školy dost. Takže když chceme slyšet pořádnou muziku, tak si za ní musíme dojet a chceme ji slyšet v opravdu kvalitním provedení.

Kristýna Hrdinková

pozn.¹: V ZUŠ Vítězslava Nováka se vyučují čtyři obory: hudební, výtvarný, literárně-dramatický a taneční obor.

Kříže podél cest a boží muka v obci Číměř

Poválečný popis zhotovený Dr. Karlem Schütznerem¹

1. Kříž u kostela (na Kostelním náměstí)

Jedná se o starý hřbitovní kříž z doby, kdy se číměřský hřbitov ještě nacházel kolem kostela. Kříž byl původně na místě, kde nyní stojí památník padlým. Roku 1923 byl kříž přemístěn o několik metrů blíže ke kostelu, kde stojí dosud a nahradil ho zmíněný památník padlým v 1. světové válce.

2. Památník padlým v 1. světové válce (na Kostelním náměstí)

Nacházel² se na Kostelním náměstí, asi 10 metrů od hlavního vchodu do kostela směrem k faře. Na jeho místě stával ještě na původním hřbitově kříž (zmíněný pod bodem 1). Hřbitov kolem kostela byl roku 1814 po zřízení nového hřbitova zrušen. Památník padlým byl odhalen 23. května roku 1923 a obsahoval následující jména padlých číměřských vojáků v 1. světové válce (1914-18): Heinrich Binder, Číměř, čp. 45; Jakob Binder, Číměř, čp. 58; Stephan Deutsch, Číměř, čp. 75; Karl Dostalek; Číměř, čp. 69; Franz Hirsch, Číměř, čp. 39; Franz Kitlitzko, Číměř, čp. 19; Ludwig Kubin, Číměř, čp. 5; Johann Kühschall, Číměř, čp. 24; Johann Marziny, Číměř, čp. 52; Franz Mottner, Čí-

měř, čp. 53; Franz Neuwirth, Číměř, čp. 5 (Plaschker); Anton Oppel, Číměř, čp. 98; Thomas Oppel, Číměř, čp. 98; Karl Planansky, Číměř, čp. 68; Konrad Rudy, Číměř, čp. 13; N. Stöckel, Číměř, čp. 37; Karl Stöckel, Číměř, čp. 90; Thomas Stöckel, Číměř, čp. 6; Matthäus Weber, Číměř, čp. 69; Franz Ziegler, Číměř, čp. 27; Johann Hirsch, Číměř, čp. 5 (Holderwenzler).

Dílo zhotovil číměřský kameník Lukas Morawa ze zdejší žuly pocházející z jeho kamenolomu v Bílé, samotný památník vznikl ještě v jeho staré dílně v Číměři čp. 68.

3. Socha sv. Jana Nepomuckého³ na mostě říšské silnice vedoucí přes Kačlešský (dnes Koštěnický – pozn. překl.) potok

Říšská silnice Vídeň-Praha vede přes Číměř a v obci protíná Číměřský, zvaný též Kačlešský potok v místě, kde se klené kamenný most z roku 1828. Na středním pilíři stávala na přibližně metrovém podstavci socha sv. Jana Nepomuckého v životní velikosti, vytesaná z hrubozrnné žuly. V pravé paži držel krucifix a kolem předkloněné hlavy se mu vinula drátěná hvězdná koruna. Socha byla barevně pomalována olejovými barvami.

Když 9. května 1945 ruští vojáci vpochodovali do Číměře, neušla jejich řádění ani tato socha. Podobně jako byl sv. Jan Nepomucký za svého života svržen z Karlova mostu do proudu řeky Vltavy, kde našel svou smrt, protože odmítl vyzradit zpovědní tajemství, tak byla na tomto místě stržena jeho socha z podstavce a hozena 5-6 metrů dolů do potoka, přitom mu odpadla hlava. Pan Eduard

Hansalander, pekařský mistr z domu čp. 50, sochu později vylovil a zanechal ji na kraji potoka s tím, že ji vrátí na původní místo, jen co se situace trochu uklidní. K tomu však už nedošlo, protože byl 29. května 1945 odsunut stejně jako všichni ostatní. U sochy sv. Jana Nepomuckého se konala vždy o neděli po 16. květnu (na den sv. Jana Nepomuckého) vzpomínková bohoslužba.

4. Höllrieglerův kříž⁴

Tento kříž také stával v obci, a to na křižovatce říšské silnice a silnice na Dobrou Vodu vedle domu čp. 81 (jehož dřívějšími majiteli byla rodina Höllrieglerových). Žulový, asi 5 metrů vysoký kříž stál na masivním podstavci. Na kříži byl Ježíš Kristus a v polovině kříže Bolestná Matka Boží, oba namalovaní na plechových korpusech.

5. Pfeifferův kříž⁵

Tento kříž byl zřejmě nejstarším ze všech křížů podél cest v naší farnosti. Byl rovněž ze žuly, ale nesl už známky zvětřování. I způsob zpracování poukazoval na větší stáří. Každopádně tu stával už někdy počátkem 19. století, protože se nacházel ještě u staré říšské silnice, která také vedla přes Číměř, ale odtud pak dál na Stráž a do Třeboně. Stará říšská silnice, v místním dialektu nazývaná jen „oldi Schtroß“ (stará silnice), byla zrušena po dokončení nové říšské silnice z Vídně do Prahy z let 1816-1833. Kříž stával na pozemku patřícím k domu v Číměři čp. 7 (Pfeiffer), tam, kde se protínala stará a nová říšská silnice. Stará silnice v tom místě měnila směr a stáčela se západním směrem na Bílou a Stráž. Na kříži vysokém asi 4 metry se nacházel na plechu namalovaný Ježíš.

6. Migalův kříž⁶

Stával u říšské silnice mezi Číměří a Pěnou, tam, kde silnice směrem na Číměř a Bílou začíná stoupat (kopci se místním dialektem říkávalo Scharthenhüwl), a to na pozemku patřícím k domu v Číměři čp. 19 (Migala – po-

sledním vlastníkem byl Wosika). Žulový kříž stál na masivním žulovém podstavci, do něhož byl vytesán rok vzniku 1887 a jména zřizovatelů: Johann a Katharina Kitlitzko. Ježíš na kříži byl litinový.

7. Klitschkův kříž⁷

tvořil masivní podstavec a asi třímetrový masivní železný kříž. Dříve se tento kříž nacházel na novém hřbitově ještě před jeho rozšířením a sloužil coby hřbitovní kříž. Byl majetkem rodiny Traxlerových (Klitschkův mlýn). Na důkaz vlastnictví měl podstavec na zadní straně malý výklenek a na něm uzavíratelná dvířka. V něm byl na pergamenu napsaný doklad o stvrzení vlastnického práva.

Po rozšíření nového hřbitova roku 1886 pořídila obec vlastní hřbitovní kříž. Traxlerovi přemístili svůj kříž ke svému poli mimo vlastní obec u cesty do Lhoty, kde by měl stát dosud.

8. Matjův kříž (na tzv. Scheibn)⁸

Jednalo se o žulový kříž s masivním podstavcem a litinovým Ježíšem Spasitelem. Nejprve byl Ježíš namalovaný olejovými barvami na plechu, později byl nahrazen litinovým. Kříž se nacházel v malém dubovém háji u silnice do Kunějova, kousek před mostem, kde silnice přetíná Kačlešský potok. Stával na pozemku a byl vlastnictvím rodiny Hirschových, dříve Schnellových (Matje), Číměř čp.43.

9. Matjův kříž mimo vlastní obec (tzv. Auß u silnice do Sedla)⁹

byl rovněž vlastnictvím a stával na pozemku rodiny Hirschových, dřív Schnellových (Matje) stejně jako kříž pod pořadovým číslem 8. Kříž byl zhotoven ze žuly s masivním podstavcem a litinovým Ježíšem.

10. Jeaglův kříž

stával na pozemku patřícímu k domu v Číměři čp. 72 (zv. Jeagla), a to u cesty na Dobrou Vodu, tam, kde cesta z jedné strany odbočuje k domu čp. 115 a z druhé směrem na Dobrou Vodu se stáčí doprava, u domu zvaného v dialektu „Raidhoarschtumb“ – tedy dřívější sušárny lnu z dob, kdy se ve zdejší kraji pěstoval len. Kříž je asi 2 metry vysoký, s žulovým podstavcem, horní část je litinová na způsob železných hřbitovních křížů na hrobech.

11. Sv. Florián na hasičské zbrojnici¹⁰

Jedná se o sochu sv. Floriána ve štítové nice čiměřské hasičské zbrojnice, natočené úzkou stranou k silnici vedoucí na Kunějov. Je asi 80 cm až 1 metr vysoká, ze dřeva nebo umělého kamene v šedobílé barvě.

12. Socha sv. Josefa u přístavku domu čp. 42

v Číměři, vysoká něco mezi 1 a 1,2 metry, byla zřejmě vyrobena také ze dřeva nebo umělého kamene.

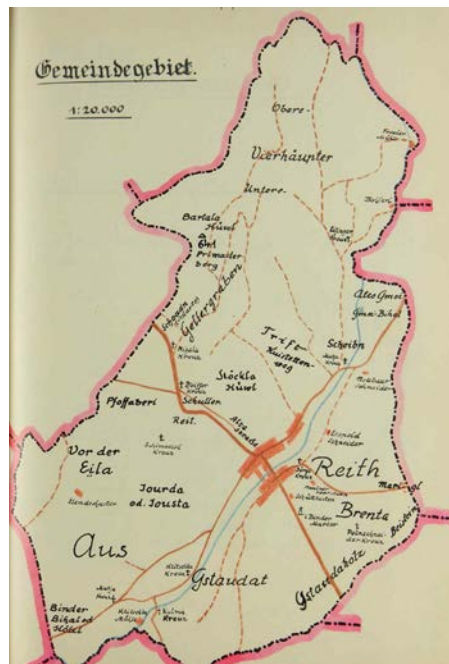
13. Binderova boží muka

Jedná se morový sloup, které se ve zdejší regionu vyskytují častěji. Vznikaly na základě slibů daných v dobách, kdy v kraji řádil mor a jiné epidemie, jako třeba v časech po obléhání Vídně Turky. Tato boží muka pocházejí ze 17. století¹¹ a stávaly na pozemku patřícímu k domu čp. 47 u říšské silnice mimo vlastní obec směrem na Novou Bystřici. Na čtyřhranném podstavci byl umístěn 1,5 metru vysoký sloup, na němž se nacházela čtyřhranná lucerna, která měla ze čtyř stran výklenky a ve třech z nich obrazy. V podstavci byl vytesaný znak s iniciálami: Geo. Kil. a Dam. Kil. a letopočet. Lucernu nahoře uzavíral dvojramenný kříž (nazývaný též arcibiskupský nebo také patriarchální).

Celková výška sloupu činila asi 2,5 metru. Sloup zřejmě stával už u původní říšské silnice, vedoucí z druhé strany a byl k ní natočen zadní částí. Po obou stranách sloupu rostly dvě břízy.

Mapka „Gemeindegebiet“ je z čiměřské kroniky z let 1932-38. Jsou na ní uvedeny názvy polí a umístění křížů.

¹ Tento popis provedl Dr. Karl Schützner. Opis na průklepovém papíře byl předán 9.3.1986 Hansu Langovi. Tento se nachází v Südmäherer Archiv v Geislingenu v krabici ve spisové složce GS-102816 ZP Schamers 163. Text z něho opsal Karl Lukas. Přeložila Jitka Růžicková.

² Stále se nachází na tomtéž místě.

³ Torzo původní sochy je nyní před obecním úřadem. Socha na mostě je odlitek kopie sochy sv. Jana Nepomuckého, kterou vytvořil akad. sochař Vladimír Krninský do Rudolfova v Českých Budějovic.

⁴ Stále stojí na původním místě, v současnosti u státní silnice II/128. Protože se tyto plechové korpusy Ježíše Krista a Bolesné Matky Boží nedochovaly, nechala obec po renovaci v r. 2019 osadit tento kříž litinovými odlitky.

⁵ Na podstavci tohoto kříže, který stojí poblíž státní silnice II/128, je jasně patrný letopočet 1801.

⁶ Stále stojí na původním místě, v současnosti u státní silnice II/128.

⁷ Původní kříž, který ještě mnoho současných obyvatel pamatuje, zmizel. Akad. sochař pan Vladimír Krninský jej proto nahradil menším kovaným křížem.

⁸ Stále stojí na původním místě.

⁹ Stále stojí na původním místě

¹⁰ Sochu nechala obec v minulosti restaurovat a nyní se nachází ve vitríně v hasičské zbrojnici.

¹¹ Z r. 1689. V roce 2019 je obec nechala zrestaurovat. Nové obrázky ve výklencích, které namaloval pan Miloš Sotona, představují Pána Ježíše, Pannu Marii jako matku národů, svatého Kryštofa a svatého Jiljí.

Pověst o původu obce Hradiště

Pátá, poslední z pověstí zapsaných ve staré, německy psané lhotské kronice.

V blízkosti Hradiště stojí zalesněný kopec, korunovaný mohutnými, již silně rozežranými skalami. Mezi lidmi se vypráví následující pověst o vzniku obce. Na tomto skalisku prý v dávných časech vybudovali pánové z Bystřice či z Landštejna malou pevnost. Sedm strážných mělo za úkol sčítat cestu směrem na Stráž a Jindřichův Hradec, zastavit blížící se nepřátele a podat o nich na hrad v Nové Bystřici včas zprávu.

Jednou se bystrický hradní pán s nevelkým doprovodem účastnil honu nedaleko Hradiště. Na lesní stezce přitom narazili na nepřátelskou hordu, chystající se bystrický hrad přepadnout. Hradní pán, nepřipraven na těžkou bitvu, musel uprchnout. Troubil přitom na roh a jeho varovné signály uslyšelo sedm strážných na kopci. Rychle se vyzbrojili a přispěchali pánovi na pomoc. Na zdejší obchodní stezce stávaly tři kříže. Kdo se v těch dobách odevzdal ochraně jednoho z křížů, nesměl být zabit. Zatímco strážní bránili proniknutí nepřátel, prchal hradní pán k druhému a třetímu kříži, až dojel k hradu. Pak se rytířsky postavil do čela svých panošů, vyrazili bojujícím strážným na pomoc a nepřátelské vojsko rozprášili. Jako dík za pomoc a záchranu života daroval hradní pán sedmi strážným blízko skal pozemky a osobní svobodu. Ti si postavili sedm usedlostí a les kolem vymýtili. Vznikla malá osada pojmenovaná Hradiště. Oněch sedm strážných se jmenovalo: Jakub/Jakob, Matyáš/Mathias, Gallus (v překl. kohout), Matouš/ Matthäus, Michal/Michael, Mader (v překl. žnec) a Tomáš/Thomas. Od těchto jmen jsou také od-

vozeny názvy domů na Hradišti, které jsou v užívání dodnes, a to: ban Kuba, ban Hiasla, ban Habla, ban Matzka, ban Michaln, ban Moder, ban Toumschken (ban ve staré němčině znamenalo stezku – pozn. překl.).

Jiní vyprávějí pověst v následujícím znění:

Před mnoha a mnoha lety vedl novobystřický hradní pán válku s tábority. Leopold Krajír byl pověstný coby největší odpůrce husitů. Bitvu ale prohrál, takže mu nezbývalo než dát se na útěk. Přitom poztrácel svou družinu a prchal sám na koni k domovskému hradu. Jelikož byl znepřátelen i s hradním pánem z Jindřichova Hradce, musel se mít na pozoru také před jeho lidmi. Dobře věděl, že by neunikl pronásledování. Hnal proto svého koně ze všech sil. Když už pod kopyty koně cítil rodnou půdu a myslel si, že je zachráněn, kůň se převálil na zem a následkem krkolomného pádu skončil. Pán ho musel nechat ležet a pěšky pospíchal dál k hradu. Nedaleko hradištských skalisek ale za sebou uslyšel dupot koní a pochopil, že ho pronásledují jindřichohradečtí žoldáci. Začal volat o pomoc a podařilo se mu prchnout k prvnímu kříži při cestě. Volání o pomoc

zaslechlo sedm panských pastevců, kteří v blízkosti skalisek pásli panský dobytek. Měli kopí a dlouhé pastevecké hole a přispěchali svému pánovi na pomoc. Překvapení žoldáci se dali na útěk v obavě, že se brzy objeví vojenská posila. Hradní pán děkoval svým lidem a prohlásil: „Protože jste mi zachránili život, nezůstanete déle pastevcí, nýbrž stanete se nezávislými sedláky.“

Daroval pastevcům pozemky na hradištském kopci, ti si tam postavili sedm chalup a stali se tak zakladateli obce Hradiště.

Na památku záchranu hradního pána z nebezpečí smrti byl prý na onom místě vztyčen kříž, lidově nazývaný kříž sedmi pastevců. Nezachoval se, ale podle některých jsou bílá muka u rasovny místem, kde kdysi kříž stával.

přeložila Jitka Růžičková
ilustroval Hans-Peter von Berg

Stodola u Majdy

Soukromý klub Potočná 12

tel.: 721 287 150 Soukromý klub „Stodola u Majdy“
Potočná 12 (Číměř)

BŘEZEN 2023

- 4. 3. **Koncert Závěš** (písničkář nazývaný též „Kníže pornofolku“) & **Luboš Javůrek** (Znojmo + Kobeřice) – folk
- 11. 3. Koncert **FOLK TEAM** (Brno) – folk, folk-rock
- 18. 3. Koncert **Franta KASL Band** (Praha) – folk, folk-rock
- 25. 3. Koncert **BIG BOY Band** (Plzeň) – country-rock

DUBEN 2023

- 1. 4. Koncert **BOKOMARA trio & Petra „ŠANY“ Šanclová** (Kobeřice) – folk
- 8. 4. Koncert kapely **VE ČTVRTEK V PĚT** (Praha) – folk
- 9. 4. Koncert kapely **HŘÍCH** – folk, folk-rock
- 15. 4. Koncert kapely **NAKOPR** (Pardubice) – folk-rock
- 22. 4. Koncert kapely **ALFASRNEC** (Brno) – folk – vítězové **Talentu Country Rádía 2022**
- 29. 4. Koncert kapely **HOP A ŠAVANI** (Plzeň) – folk-rock

KONTAKTNÍ INFORMACE

Obec Číměř, 378 32 Číměř 12
tel.: 384 388 808, www.obeccimer.cz
IČ: 00246450, DIČ: CZ00246450, ID
DS: 328ed26
Bankovní spojení: 603164389/0800

starosta:
Mgr. Radek Kněžínek
starosta@obeccimer.cz

účetní:
Bc. Markéta Sliacká, DiS.
info@obeccimer.cz

poplatky, evidence:
BBus Hana Králíková
poplatky@obeccimer.cz

Správa obecních lesů:
Ing. Jan Špulák
e-mail: hajny-robotko@email.cz
tel.: 724 524 546

Úřední hodiny:

Pondělí: 8,00-12,00 12,30-17,00
Úterý: 8,00-12,00 12,30-14,00
jen poplatky a evidence obyvatel
Středa: 8,00-12,00 12,30-17,00
Čtvrtek: 8,00-12,00 12,30-14,00
jen poplatky a evidence obyvatel
Pátek: není úřední den

Sběrný dvůr:

Provozní doba sběrného dvora:
Středa 15.00-17.00 h
Sobota 8.00-12.00 h
Leden a únor zavřeno, případně po
dohodě se správcem dvora Pavlem
Drachovským, tel.: 774 697 448

Obsluha ČOV v Číměři a v Sedle:

František Staš, tel.: 774 585 144

Obsluha vodovodů ve správě obce:

Václav Votava, tel.: 606 543 873

ČÍMĚŘSKO

**informační list obce Číměř
s osadami - leden 2023
vydává:**

Obec Číměř, 378 32 Číměř 12
tel.: 384 388 808, info@obeccimer.cz
IČ: 00246450, DIČ: CZ00246450
www.obeccimer.cz

nápady, připomínky, příspěvky:

Mgr. Kristýna Hrdinková

tel.: 776 396 699

kristynahrdinkova@seznam.cz

vychází:

několikrát ročně

(toto číslo 9. 1. 2023)

cena: zdarma

evidenční číslo přidělené MK ČR:

MK ČR E 22156

použité fotografie:

archiv obce (není-li u fotografie

uvedeno jméno autora)